

rozsévač rozsievač

január/leden
2018
ročník 87

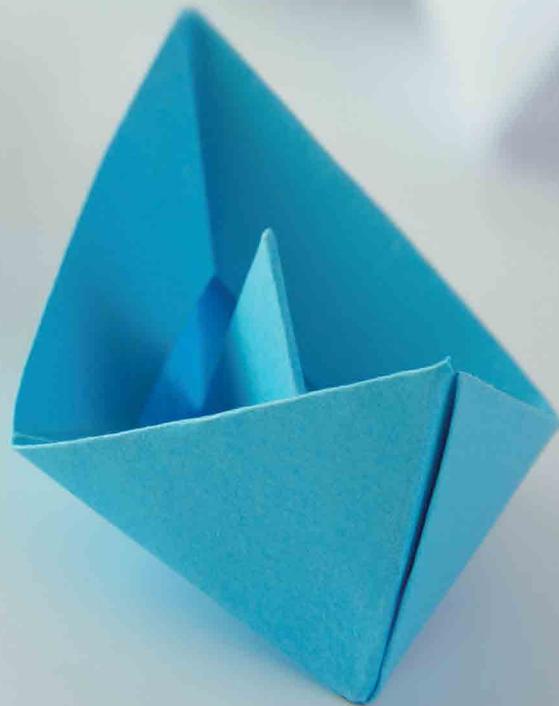
1

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Duchovný dom je spoločné dielo

Život v zdravém sboru

Recept na zdravý sbor

„V tom všem ale skvěle vítězíme skrze Toho, který nás miluje“ (Ř 8, 37).

Zmocňující vedení

Inštalácia v Bernolákove

V nedeľu 29. októbra 2017 sa v modlitebni v Bernolákove oslavovalo. Tešili sme sa z príležitosti inštalácie brata Darka Kraljika za kazateľa miestneho zboru. Akt inštalácie vykonal zastupujúci predseda Bratskej jednoty baptistov v SR brat Ján Szöllös a zástupca Rady BJB za západnú oblasť brat kazateľ Miroslav Tóth.

Brat kazateľ Ján Szöllös poslušil výkladom textu Rimanom 12, 1. Zdôraznil, že hoci bude hovoriť k jednotlivcovi, tento text je

v množnom čísle, a tak povzbudzuje každého z nás, aby sme vydávali svoje telá v svätú a rozumnú (= logickú) službu Bohu. Telo v tomto texte znamená celého človeka, celý život. Iba v každodennom vydávaní všetkých svojich schopností môžeme byť pre svojho Stvoriteľa rozumnými sluhami. Prečo tak robiť? Pre Božie milosrdenstvo: On prvý prišiel slúžiť a obetoval sa za nás. Pre svet to je bláznovstvo, lebo dnešok nás učí, aby sme sa snažili presadiť a naplnili svoje ambície. K službe sa spevom pripojila chválospevová skupina, dorast, sextet aj spevokol strednej generácie. Tak sme s vďakou a vyznaním „Deň v službe môjho Pána, ó to je slasť“ oficiálne privítali brata kazateľa s manželkou medzi nami.

Bernolákovský zbor

(Staro)nový podnadpis

Možno ste si všimli (a možno ani nie) malú zmenu na obálke nášho časopisu. Zmenili sme podnadpis, ktorý teraz v slovenčine znie: „Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy“. Bude sa striedať slovenská a česká verzia.

(Staro)novým podnadpisom chceme zvýrazniť a zdôrazniť poslanie nášho časopisu. Staronový je preto, lebo vychádza z toho, čo bolo v podnadpisoch nášho časopisu doteraz.

Počas Uhorska tam bolo už v roku 1915, že časopis vydáva Jednota slovenských baptistov v Uhorsku.

Neskôr sa už v 20. rokoch objavuje podnadpis „List pre šírenie kráľovstva Božieho“, ktorý s miernou úpravou „Časopis pre šírenie kráľovstva Božieho“ vydržal až do roku 1951, keď bolo vydávanie časopisu komunistickým režimom zastavené. Po obnovení vydávania koncom 60-tých rokov sa až doteraz opäť objavoval v podnadpise len vydavateľ, že je to „Časopis Bratskej jednoty baptistov“.

V novom podnadpise sa pokúšame spojiť obe veci a dnešnému človeku zrozumiteľnou formou vyjadriť poslanie časopisu a nezamŕkať ani vydavateľa. Veríme, že obsahom časopisu naplníme to, čo je vyjadrené v podnadpise.

J. Sz.

Obsah

Inštalácia v Bernolákove.....	2
Život v zdravom zbere - zdravé vedenie.....	3
Novoročný pozdrav.....	4
Zmena a stabilita	
Drahé sestry.....	5
Drahí čitatelia,	
Recept na zdravý sbor.....	6
Skúsenosti.....	7
Vánoce	
Střípky z historie „křtěnců“ v Čechách.....	8
Bolí sme pri Prameni.....	9
Ako sa priblížiť k tinedžerom?.....	10
Slovenský bratský spevokol.....	11
Juraj Stanko.....	12
Čo je viac?	
Duchovný dom je spoločné dielo.....	13
Modlitba za vládní predstavitele.....	14
Slabému slabým	
Zprávy ze Žatce.....	15
Prvotina posväcuje	
Vlastimil Pospíšil.....	16
Rozloučení s Vlastimilem Pospíšilem	
Fotografujeme s Bibliou – Fotoaparát	
versus mobil.....	18
Tri istoty	
Redakčné oznamy	
Otvorené dvere.....	19
George Mac Donald: Princzná a Curdie	
V. Pospíšil: Modlitba.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov

pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava,

tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok

(cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia

majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zborny: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jedného výtlačku 37,- Kč) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka

zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zborny: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky

napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká

spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac – časopis

Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská

republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:

GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,

SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 1/2018: 5. 12. 2017

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Ján Szöllös

„Lepšie je byť bohatý a zdravý ako chudobný a chorý,“ hovorí známe príslovie aj názov filmu J. Jakubiska. Určite s týmto výrokom každý bude súhlasiť. Možno oželieme materiálne bohatstvo, ale byť zdravý túži každý z nás. Za hlavnú tému nášho časopisu Rozsievac sme pre rok 2018 zvolili „Život v zdravom zbere“. Parafrazujúc tento výrok na našu tému by sme mohli povedať: „Lepšie je žiť v zdravom zbere, bohatom na duchovný život a dary, než v zbere, ktorý chradne a život v ňom zhasína.“ V jednotlivých číslach tohto už 87. ročníka nášho časopisu sa chceme v ôsmich častiach postupne venovať základným znakom, ktoré charakterizujú zdravý zbor, a princípom, ktoré Pán Boh dal a zjavil vo svojom Slove pre rast cirkvi.

Jedna z tých základných právd, ktoré nám Písmo zjavuje, je, že skutočná cirkev (zbor) nie

je organizácia, ale živý organizmus, je to telo Kristovo, ktoré rastie, ktoré má svoje údy a ktorého Hlavou je samotný Pán Ježiš.

To, ako funguje a ako má fungovať zdravý zbor, vlastne stále objavujeme. Živý organizmus má aj svoje choroby, ktorých príčiny je potrebné odhaľovať a liečiť. Život sa nedá

Život v zdravom zbere - zdravé vedenie

vtesnať do šablón, je rozmanitý, preto nie je možné dávať zaručené návody a metódy a nedá sa ani kopírovať. Konkrétny spôsob, metóda, ktorá funguje na jednom mieste, nemusí fungovať v inom prostredí, v inom zbere. Môžeme však odhaľovať, ktoré faktory zdraviu a rastu zboru prospievajú a ktoré ho brzdia, či vyslovene ničia.

Ďalšie známe príslovie hovorí, že ryba smrdí od hlavy. Preto je dôležité, aké je vedenie zboru.

Či dokáže ľudí motivovať a vystrojovať k službe a povzbudzovať ich, vytvárať podmienky a dávať priestor, aby mohli uplatniť duchovné dary, ktoré každý veriaci dostal.

Pán ustanovil vedúcich a dal im potrebné duchovné dary, „aby pripravovali svätých (veriacich) na dielo služby, budovať telo Kristovo“ (Ef 4, 12). Pán Ježiš svojim príkladom aj slovami ustanovil nový typ vedenia a nový typ slúžiaceho vodcu.

Príkázal svojim učeníkom aj nám, aby sme nepreberali svetské modely vodcovstva. „Vy tak nerobte! Kto je medzi vami najväčší, nech je ako najmenší a vodca nech je ako služobník“ (Lk 22, 26).

Prakticky im to predviedol aj tak, že im umyl nohy. Vystrojovať, motivovať a zmocňovať ostatných k službe teda môže len skutočný služobník, ktorý má Kristovho Ducha a chce slúžiť, nie panovať.

Zdravé vedenie zdravého zboru je motivované k svojej službe vedenia a spravovania Božou láskou Agapé k ľuďom, ktorých vedie. Bez milujúceho vzťahu k Pánovi a k ľuďom, ktorých vediem, ich ťažko dokážem motivovať, aby aj oni slúžili s láskou a radostou.

To, ako to konkrétne robiť, ako zmocňovať a vystrojovať k službe, zhrňa Písmo pod jedno slovo – učeníctvo. Znamená to byť učeníkom Pána Ježiša Krista, neustále sa od Neho učiť, ako byť tým, ktorý nezištne slúži tam, kde ho Boh vedie, kde je to potrebné a zároveň, tak ako to robil Pán Ježiš.

Ľudí, ktorých vedieme, teda upriamujeme v prvom rade na Krista, aby boli Kristovými učeníkmi, ale nezbavuje nás to zodpovednosti, lebo spoznávajú Krista cezo mňa, cez môj život a tým lepšie Ho budú môcť spoznať, čím ja budem vernejšie Krista odrážať. Modlime sa za svojich vodcov, aby boli vodcami podľa Kristovho obrazu a ak niekoho vedieme, tak sa skúmame, ako to robil Pán Ježiš a robme to tak ako On.

Novoroční pozdrav

Milé sestry, milí bratři, čtenáři Rozséváče, vstoupili jsme do nového roku 2018. Pro někoho to je jen obrácení jednoho listu v kalendáři a nic víc, většina z nás však vnímá, že se uzavřelo jedno období a začíná období nové. A tak se zamýšlíme nad tím, co jsme prožili v tom uplynulém roce a modlíme se za to, co je před námi. Z hlediska církevního dění byl rok 2017 rokem, kdy jsme si připomínali 500. výročí evropské reformace církve. Konaly se nejruznější slavnosti, přednášky, připomínaly se události, které ovlivnily církev i společnost. Snad jsme si vděčně uvědomili, jak vzácné je to jádro reformačního odkazu, na kterém stojíme i dnes: Jsme spaseni pouhou Boží milostí, která je nám darována v Kristu (Sola Gratia), tuto Boží milost přijímáme skrze víru (Sola Fidei), obracíme se k Písmu sv. jako ke světlu, které nás jednoznačně a dostatečně vede k Bohu a jeho vůli (Sola Scriptura). Zůstává však otázkou pro každého z nás, i pro naše sbory, jestli jsme prožili a prožíváme naši osobní „reformaci“. Jestli je náš život cele postaven na skále, kterou je Kristus, nebo zda se snažíme stavět na svých

vlastních představách o štěstí nebo zbožném životě. Zemřeli jsme spolu s Kristem, a vstali s Ním k novému životu v moci Božího Ducha? Milujeme Pána Boha z celého srdce, ze vsí duše, síly i mysli? Žijeme pod autoritou Pána Ježíše, podřizujeme se věrně Božímu slovu? Milujeme naše bližní jako sebe? Žijeme Boží milostí, každý den? Jsme společenstvím, které dýchá Boží milostí? Letos si budeme připomínat „naše“ novokřtěnecké výročí - 490 let od mučednické smrti jednoho z nejznámějších novokřtěneckých teologů, Dr. Balthasara Hubmaiera. Byl upálen pro svoji (i naši) víru ve Vidni 10. března 1528. Je to pouze další historické datum? Kéž by to pro nás byla nová výzva, abychom i my radikálně následovali Pána Ježíše, navzdory těžkostem, které to s sebou přináší. Církev se musí neustále pod působením Božího Slova a Božího Ducha reformovat. My sami máme procházet takovou každodenní proměnou – posvěcením. A to je moje přání do nového roku 2018 pro nás všechny. Svět nás nezachrání. Má dost problémů sám se sebou. Naděje a východiska, která se nabízejí v dnešní

společnosti, stojí nakonec na hliněných nohách. **Naší jedinou a pevnou nadějí je živý a vítězný Pán Ježíš Kristus.** V Ném je naše záchrana, a to jak pro věčnost, tak i pro duchovně a morálně zdravý život zde na této zemi. Zasvěťme nově své životy našemu Pánu. Zasvěťme své rodiny a sbory Pánu. Dejme se cele do služby evangelia Ježíše Krista. To je naše poslání, k Boží slávě. Svět, ve kterém žijeme, tuto naši službu zoufale potřebuje.

Pavel Coufal, Předseda Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů v ČR

Zmena a stabilita

Na začiatku každého roku je príležitosť rekapitulovať uplynulý rok a uvažovať a možno aj si robiť plány do toho ďalšieho roka. Môžeme tak síce robiť kedykoľvek, ale špeciálna atmosféra konca a začiatku roka nás k tomu motivuje trochu viac. Zmena v čísle roka, ktorý píšeme, je malá zmena a musíme sa jej prispôbiť, či chceme, alebo nie, lebo by sme spôsobovali zmätok, keby sme vytrvalo písali iné číslo roka, ako spoločnosť, v ktorej žijeme. Nemôžeme ostať žiť v roku 2017, musíme žiť v roku 2018, či sa nám to páči, alebo nie. Začali sme „osmičkový“ rok, ktorý bol v histórii našich národov spojený s viacerými zmenami (1918, 1938, 1948, 1968)

a v tomto roku si budeme pripomínať okrúhle výročie viacerých udalostí, najmä 100. výročie spoločnej republiky. Mnohí ľudia spájajú „osmičkový“ rok s očakávaním veľkých zmien. Veľká zmena v živote jednotlivca ani národa, či cirkvi, nezávisí však od čísla roka, ale od našich rozhodnutí a nášho konania. Nás v našej slovenskej časti BJB očakávajú v tomto roku 2018 zmeny, o ktorých sme rozhodli už v uplynulom roku. Chceli by sme oživiť našu vzájomnú spoluprácu medzi zborní, odhaľovať nové možnosti, kde je lepšie a efektívnejšie spolupracovať, než hrať sa každý na vlastnom piesočku, hľadať ďalšie príležitosti, kde si môžeme vzájomne pomáhať a vidieť oblasti, kde môžeme spolu zasiahnuť zvesťou a ľudí okolo nás účinnéjšie zvesťou evanjelia a svedectvom nášho života. K tomu chceme uvoľniť ruky našim pracovníkom v ústredí a na zboroch, aby mohli podľa svojho obdarovania slúžiť na spoločnom diele. Kvôli tomu sme prijali viaceré zmeny v organizačnej štruktúre. Modlíme sa, aby sme našli a vo voľbách v máji aj zvolili schopných, ochotných, obetavých a obdarovaných ľudí, ktorí budú pracovať vo vedení našej Jednoty. Uvedomujeme si, že nový život do našich společenstiev neprinesie „osmičkový“ rok ani organizačné zmeny vo vedení. Trváli

zmenu a život vždy prináša Duch Pánov a naša ochota plne sa podriadiť jeho vedeniu a to, nakoľko Mu dáme priestor, aby premieňal môj osobný život a život našich zborov. Duch Svätý, ktorý žije v nás, nás naučí všetkému potrebnému, pripomenie nám všetko, čo učil Pán Ježíš (J 14, 26) a dáva všetky potrebné duchovné dary, aby sme mohli slúžiť. Akékoľvek zmeny môžeme uskutočniť len vtedy, keď máme stabilný základ, aby sme ich ustáli. Tým stabilným základom, uholným kameňom, na ktorom môžeme aj v tomto roku 2018 stavať, je sám Pán Ježíš (Ef 2, 20–22). Bez Neho, bez istoty, ktorú nám On dáva, nemôžeme nič urobiť. Bez Krista nemôžeme stavať (a ani opravovať) cirkev, naše zbory ani naše osobné životy tak, aby boli skutočným chrámom, príbytkom Božím, miestom, kde je prítomný Boh medzi ľuďmi. Želám všetkým nám, do nového roku 2018, aby sme dokázali v každodennom osobnom aj zborovom živote nachádzať tú zdravú kombináciu stability a zmeny, aby sme stojac na pevnom a nemennom Základe, Skale, ktorou je Pán Ježíš, dokázali pod vedením Ducha Svätého uskutočňovať potrebné zmeny.

*Ján Szöllös
Zastupujúci predseda Rady BJB v SR*

Drahé sestry,

před tím, než jsem se dala do psaní tohoto novoročního pozdravu, jsem si ve svém počítači otevřela složku s názvem „konference sester“. Postupně jsem proklikávala jednotlivé fotografie z loňské konference a při pohledu do tváří vás všech, které jste byly přítomné v Karlových Varech, naplnila moje srdce radost, láska a vděčnost. Radost, že patříme do Boží rodiny, smíme prožívat vzájemnou lásku jako sestry v Kristu a vděčnost Pánu za tak velkou milost a zkušenost s Pánovou věrností, kterou jsme my, karlovarští, mohli zažít díky tomu, že jsme konferenci pořadali.

Stojíme na začátku nového roku a vyhlížíme, co nám asi přinese. Myslím, že všechny známe ten zvláštní pocit. Z loňské dovolené v německých Alpách jsem si přivezla zkušenost, která je mi prospěšná i v duchovním životě víry. Jedno odpoledne jsme souhlasili s výletem na lanový most v Reutte v Rakousku nedaleko německých hranic. Až při příjezdu na místo jsme pochopili, že to nebude jen procházka po mostě, ale i „pěkný“ adrenalinový zážitek. Lanový most pro pěší s názvem Highline 179 spojuje dva vrcholy s hradními zříceninami. Délkou 408 m je nejdelším mostem svého druhu na světě a je zapsán v Guinnessově

knize rekordů. Šířka 1,2 m a výška 114 m. Problém byl v tom, že podlaha mostu je provedena z roštů – tedy průhledná. Již před pár lety jsem zjistila, že mi toto provedení dělá problém. Při výstupu na 30 metrovou rozhlednu s takovou podlahou jsem zažila to, co jsem o sobě dosud nevěděla. Nahoře při pohledu skrz rošty se ve mně všechno sevřelo, chytla jsem se jako klíště svého manžela a s obtížemi se dostala dolů. Když jsme pak stáli na začátku lanového mostu, věděla jsem, že se nesmím podívat dolů, jinak to prostě „nedám“. Jedině upřený pohled na druhý konec mostu mi pomáhal při překonávání sebe sama dostat se k cíli. Co jsem si z tohoto zážitku přivezla?

Náš život je někdy jako taková chůze po lanovém mostě. Procházíme těžkými situacemi, někdy ani nevíme, co s námi mohou udělat. Ochromí nás natolik, že

nemůžeme jít dál. Jen když se nedíváme napravo ani nalevo, „pod sebe“, ale pouze upřeně před sebe a na druhý konec – náš cíl, můžeme v cestě pokračovat. Tím, na koho máme být soustředěni, je Pán Ježíš. V listu Židům 12, 2-3 v překladu B21 čteme: **„Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele naší víry, který pro radost, ležící před ním, nedbal na hanbu, podstoupil kříž a usedl po pravici Božího trůnu. Uvědomte si, jaké nepřítelství hříšníků vůči**

„Nepouštějme oči z Ježíše, původce a dokonavatele naší víry“ (Žd 12, 2).

sobě vydržel, abyste neochabli a neklesali na duchu.“

A tak když procházím nějakou zkouškou, úzkostí, obavou, vzpomenu si na lanový most „Highline 179“ a slovo Písma: **„Nespouštěj oči z Ježíše.“** Milé sestry, vykročme s důvěrou a pevnou jistotou do nového roku, neklesejme na mysli, budme vytrvalé v našem poslání. Postavme se znovu na Boží slovo, ne na naše pocity a slabosti. Ať i v tomto roce je naším heslem slovo z listu Římanům 8, 37 (B21): **„V tom všem ale skvěle vítězíme skrze Toho, který nás miluje.“** Těším se na setkání s vámi 4. – 6. května 2018, tentokrát v Košicích. Věřím, že téma konference **„Moc slova“** bude pro nás všechny dostatečnou pomocí při překonávání vzdáleností od Aše až po Košice.

Za odbor sester Jana Pospíšilová

Drahí čitatelia,

opäť sme sa ocitli na začiatku nového roka. Vieme, čo máme za sebou, no nevieme, čo stojí pred nami. Udalosti vo svete i okolo nás nám svedčia o vážnosti doby. To, že nám Pán Boh dal milosť v minulom roku, plní naše srdcia veľkou vďakou naproti Nemu. Pomáhal nám, chránil, dvíhal, odpúšťal, uzdravoval a nadovšetko nám prejavoval svoju milosť. Na začiatku každého nového roka zvykneme bilancovať a robiť nové rozhodnutia. Skúsme sa aj teraz na chvíľu zastaviť uprostred všetkého zhonu a zamyslieť nad našim duchovným stavom. Sme spokojní so sebou? Máme dobrý pocit z nášho vzťahu k Pánovi? Má On radost z nás? Plníme Jeho pranie nieť evanjelium a slúžiť bližným? Milujeme Ho naozaj nado všetko?

Možno niekomu sa darí v týchto oblastiach viac, iným menej, ale zistili sme, že všetci máme rezervy. Mojou túžbou je, aby sme boli viac odovzdaní Pánovi, viac poslušní Jeho hlasu, Jeho príkazom, viac sa Mu podobali, korili sa pred Ním, viac Ho milovali a uctievali. On túži po našich čistých srdciach, ktoré sú Mu úplne odovzdané.

Aj v jednej piesni spievame: *„Celé srdce Boh si žiada, bo On celé podáva.“* Ako je to s nami? Nenechávame si väčšinu pre seba a len kúsok pre Neho? Je čas prehodnotiť svoje priority. Či si to Pán Ježíš nezaslúži? Veď On sa nám dal celý a túži, aby sme sa aj my Jemu celí odovzdali.

Ak sme zlyhali alebo Ho zarmútili či obišli,

je čas prísť k Nemu s prosbou o odpustenie, je čas zbaviť sa všetkého, čo nám bráni bežať ten dobrý beh našej viery. Vieme, že Pán je zase o niečo bližšie so svojim príchodom než bol minulý rok. Poďme viac do Jeho blízkosti a robme všetko pre to, aby sme boli plní Božieho slova a Ducha Svätého.

Teraz je ten správny čas pripravovať sa na návrat nášho nebeského Ženicha. On túži po tom, aby našiel svoju Nevestu odiatu v svadobnom rúchu, ktorá Ho túžobne očakáva s láskou. Už 1. žalm nás povzbudzuje k tomu, aby sme boli ako stromy zasadené pri vodnom toku. Stromy – ľudia pijúci z tejto vody, prinášajú ovocie v každom ročnom období, ich lístie nikdy nevädne, ale vždy je zelené. Stromy zakorenené pri vodnom toku budú žiť, neustále prinášať ovocie, lebo ich voda pramení z prítomnosti živého Boha. Práve v posledných dňoch musia byť kresťania pevní, pomazaní ľudia, ktorí stojac na svojich miestach radostne očakávajú Pánov príchod. To Vám zo srdca všetkým želim.

Ruth Maďarová, odbor sestier

Recept na zdravý sbor

(Nutné ingrediencie k budovaniu zdravého a funkčného sboru)

Možná si říkáte: Proč „zdravý sbor“?

O zdraví či nemoci nám nevádi mluvit, když se jedná o naše tělo, ale Bible říká, že církev je Tělo Kristovo. Téměř každá epistola v Novém zákoně se zabývá duchovním růstem života křesťanů, kvalitou jejich vztahu k Bohu a k druhým, poznáním Krista a službou, která z tohoto poznání vyplývá. Také se zabývá záměry a posláním církve.

Jak vypadá zdravý sbor?

Kdybych udělal průzkum a požádal vás, abyste uvedli několik vlastností takového sboru, co byste odpověděli? Každý máme svoje představy, ale důležitější je to, co říká Bible.

Proto se dnes zeptejme Bible: **Jak vypadá zdravý sbor?** Jaké má vlastnosti? Bible dává nejlepší odpověď a má v podstatě vst, usměřovat a korigovat naše představy o zdravém sboru. Často si pleteme „zdraví“ s „dokonalostí“ ve sboru. Tak, jako sbory, kterým apoštol Pavel napsal svoje epistoly, nebyly zdaleka dokonalé, tak žádný sbor není dokonalý. Ale dobrá zpráva je, že můžete být zdraví, aniž byste byli dokonalí.

Jak vypadá zdravý sbor? Ko 2, 7 říká, že žít v Kristu Ježíši znamená v NĚM zapustit kořeny. Dává nám obraz stromu, který je pevný natolik, nakolik jsou pevné jeho kořeny. Většina z vás, kteří na zahradě něco pěstujete, se mnou bude souhlasit, že aby nám něco vyrostlo, potřebujeme více než sluníčko. Je více faktorů, které způsobují růst jakékoliv rostliny na zahradě. Potřebujeme sluníčko, ale nesmí ho být příliš. Potom je třeba ve zdravé míře i déšť a také se musíme starat o kvalitu půdy a každým rokem dodat správné minerály a odplevelit půdu. Je více věcí, které ovlivní úrodu země. Je to vyváženost několika faktorů. Když mluvíme o zdraví a růstu našeho sboru je to úplně stejné. Potřebujeme vyvážit několik faktorů a vlastností.

Toto přirovnání není moje myšlenka, Pán Ježíš to takto přirovnal, když řekl: „**S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země.**“ Když Pán Ježíš srovnává růst království se zasetím semena do země, znamená to, že stejné principy z přírody můžeme uplatnit na růstu sboru. Kvalita půdy je naprosto rozhodující pro růst a rozvoj sboru. Tomu říkáme zdraví sboru. Je to souhrn několika vlastností, zásad nebo faktorů, které ovlivňují a způsobují růst.

Růst sboru je vždy komplexní záležitost

Nikde na celém světě neexistuje pouze jeden klíč k růstu sboru. **Růst je vždy souborem různých faktorů a vlivů.** Například o sboru Davida Yonggi Cho (to je největší sbor na světě v Koreji) se mnohdy tvrdilo, že jejich růst je způsoben jejich modlitebním úsilím (a někteří ještě přidávají systém domácích skupinek). Ovšem, v posledních deseti letech tento sbor prakticky vůbec neporostl. Důvo-

dem je určitá stagnace v jiném faktoru růstu a tou je v tomto případě model vůdcovství, který „narazil na svůj strop“. **Neexistuje žádná JEDINÁ metoda, která způsobí růst církve!** Je potřeba, aby všechny sbory pracovaly na zasažení různých lidí. Takže za růstem a zdravím sboru se skrývá více než modlitba, více než jeden faktor.

Růst je znakem života. Nový zákon ukazuje, že to platí i pro sbor. Víc než padesátkrát připodobňuje církev (sbor) k živému organismu, k tělu. Zdravý, živý organismus roste a rozmnožuje se. Díky Pánu za nové lidi, které Bůh přidává do našich sborů. On dává růst, na NĚM to závisí, ale zlepšit kvalitu půdy je naše odpovědnost. Struktury a často i metody jsou důležité, ale jen druhotně. Prvotně všecko závisí na Ježíši Kristu.

On řekl: „...**a na té skále zbudují svou církev a brány pekla ji nepřemohou**“ (Mt 16, 18). Abych použil přirovnání: Principy, struktury a metody jsou jako lešení při stavbě domu. Lešení není to hlavní, ale bez něho by se nedalo stavět, stavba by nerostla. Lešení samozřejmě nikdy stavbu nepřevyšuje. Přemysleme: Co můžeme udělat pro to, aby se náš sbor lépe rozvíjel? Jak konkrétně a prakticky máme budovat zdravý sbor? Budeme o tom po celý rok přemýšlet a necháme Písmo mluvit. Bez těchto vlastností nemůžeme budovat, stavět a růst. Na druhé straně tyto vlastnosti jsou známkou a důkazem, že zapouštíme kořeny v Kristu a že na něm stavíme.

Duchovní vedení (Mk 10, 43–45)

To je první vlastností zdravého sboru a základ, od něhož se vše další rozvíjí a roste. To znamená vedoucí, kteří jsou duchovně zralí a vedou zbožný život. Neznámená to však, že pokud v sekulárním světě jste vedoucí, v církvi budete také. To je chyba, na kterou sbory doplácí, když říkají: On je šikovný, vzdělaný, tak ať v tom staršovstvu je! Kdyby tam každý mohl být, neměli bychom uvedených textů, které se zabývají charakterem staršího. A když je přečtete, je vám hned jasné, že Bůh nežádá diplomy, ani fakulty, ani světskou moudrost a postavení ve společnosti – to co na nás udělá dojem. Bůh vyžaduje zbožný charakter a osvědčenost. Jedná se o DUCHOVNÍ vedení v Jeho církvi. Bůh vyžaduje, aby ten člověk dával Boží království ve všech oblastech svého života na první místo. Bůh hledá lidi, kteří žijí příkladným životem, aby mohli k tomuto standardu druhé vst svým osobním příkladem. Pak ano, takový člověk by měl být respektován a takových vedoucích si máme vážit. To, zda na to máme, to, zda jsme zbožní, nemáme posoudit my, ale druzí lidé. Ti jsou povolání, aby to posoudili při volbě.

Boží lid potřebuje zbožné muže a duchovní vedení. S vedením vše padá, nebo vše stojí. Pán Ježíš začal právě tím, že si vybral 12 mužů, kteří se stali vedoucími v rané církvi.

Týmové vedení

Být vedoucí neznamená mít pozici, ale duchovní vliv a charakter. Když se chcete modlit za starší sboru, modlete se za to, aby jejich duchovní vliv rostl. Co myslím pojmem duchovní vliv?

Křesťanské vedení je především přivádění lidí k Božím záměrům. Bez duchovního vlivu to není možné. Duchovní vedení je umění sloužit Bohu tak, aby se Jeho lid stal více podobný Kristu a naplnil Boží vizi podle Božích hodnot. **Opravdová velikost vůdcovství spočívá ve službě lidem, ne v postavení.** Pán Ježíš tu pyramidu obrátil naruby, jak můžeme vidět na mnoha místech. Mt 23, 11–12; Mk 9, 35; především pak v evangeliu podle sepsání Marka 10, 35–45 (KMS): „**Ježíš si je zavolal a říká jim: Víte, že ti, kteří se zdají být vládcí pohanů, panují nad nimi a jejich velcí je utiskují. A však ne tak je tomu mezi vámi, ale kdo by se chtěl mezi vámi stát velkým, bude vašim služebníkem.**“

Pán Ježíš tedy vnímal křesťanské vedení nikoliv jako vrcholek pyramidy, ale jako její spodek. **Vedoucí v jeho podání je někdo, kdo drží všechny nad sebou, kdo slouží všem, kdo zmocňuje druhé, kdo je pevným základem všech.** Kéž je mnohem více lidí, kteří se touží stát právě takovými vedoucími. Celá církev pak bude zralější a poroste duchovně i početně.

Jako vedoucí sboru jsme vyzváni, jak říká list Židům 12, 2 (KMS): „**Vzhlížejme k původci a dokonavatelů víry. On vede naši víru od počátku až do cíle.**“ Křesťanské vedení začíná osobním vztahem s Bohem, formováním do Kristova charakteru a jasným vědomím Božího povolání v životě vedoucího. Někdo správně prohlásil: „Když přestaneš růst, přestaneš vst.“ Člověk, který nechce duchovně růst, nemá co dělat ve vedení sboru.

Modleme se za ty, kteří druhé vedou, je to odpovědnost daleko větší než sekulární vedení. My nejsme zodpovědní jen lidem, ale především Pánu Bohu. Je mnoho veršů, které mluví o vedoucích, jací mají být, jak mají vst, jaký vztah k nim máme zaujmout my ostatní. Bible vyžaduje nejenom velký standard od vedoucího, ale potom se obrací i na Boží lid a říká, když takové duchovní vedení máte, máte je respektovat. Nemůžete jimi pohrdat. Nemůžete se k nim chovat drsně, bez lásky, respektu. Takové lidi potom nemůžete pomlouvat. V práci byste za takové chování dostali „padáka“. Kdybychom v církvi takto jednali vůči vedoucím a dělali si z nich terč, jak by to asi dopadlo? Právě proto, že v církvi Kristus ustanovil jiné principy duchovního vedení, než máte v práci, neznamená to, že v církvi budete šlapat po jiných a dávat najevo svou hříšnou povahu bez hranic s tím, že „oni mě musí milovat“.

Duchovní vedoucí nejsou dokonalí lidé, ale mají být zbožní lidé. Proto, když máte proti nim něco, víte, co říká Bible? „**Stížnost proti starším nepřijímej, leda na základě výpovědi dvou nebo tří svědků**“ (1. Tm 5, 19). Tot Boží imunita pro vedoucí sboru. Jinými slovy, odmítej stížnosti, pomluvy, domněnky ně-

koho, a jiný bulvár, co jsi slyšel. Hledej svědky, kteří by výpověď potvrdili. Pokud se ukáže, že to není tak, potom ten, kdo šíří pomluvy, má být veřejně napomenán (má to přijmout) a veřejně se má omluvit. Slyšeli jste, že by někdo byl napomenut za pomluvy a on by to uznal a sám by se omluvil? Než aby se pokořil, raději hned odejde ze sboru a bude dělat neplechy jinde.

Pokud se ale ukáže, že stížnost na staršího je pravdivá a jedná se o hřích, Bible jasně říká:

„**Ty, kteří hřeší, kářej přede všemi, aby se báli i ostatní**“ (1. Tm 5, 20).

To je Boží pořádek, ať se nám to líbí, nebo ne. On je šéf a on určuje pravidla. Duchovní vedoucí mají dbát, aby tato pravidla byla dána do praxe.

Žel, nejsme dokonalý sbor a přiznejme si, že někdy se necháme vést svými emocemi, hříšnou přirozeností a sklony, které naše povaha má, ale toto není výmluva, jen konstatování, že se to tak děje. A žel, musím říci, že vedoucí jsou „první na ráně“. Oni nejsou vaší „rohožkou“, ale váš příklad. To, co si nedovolíte v práci, ani v církvi by nemělo být. A když už se něčeho dopustíme, měli bychom se stydět a nebýt na to hrdí, protože nemáme na co. EGO člověka Bůh nikde nikdy nechválil. Duchovní vedení je základ pro zdravý sbor. Je to Boží řád, který vidíme v NZ. Pavel řekl Titovi: „**Proto jsem tě ponechal na Krétě, abys uvedl do pořádku, co ještě zbývá, a ustanovil v jednotlivých městech starší, jak jsem ti nařídil**“ (Ti 1, 5).

Všimněte si - abys uvedl do pořádku a v každém městě ustanovil starší. To znamená v každém sboru, ať je malý, velký, nebo začínající, bez duchovního vedení nemůže Boží

lid existovat. Nemůže se zdravě vyvíjet. Jaký vztah se vyžaduje od Božího lidu k vedoucímu? Jak se má chovat Boží lid k vedoucímu? Opět to určil Bůh a pro nás je to svaté! Bůh chce, abychom se naučili respektovat a milovat duchovní autoritu sboru, i když nesusouhlasíme se vším, co kazatel říká. Respekt k vedoucímu nemá vycházet ze souhlasu s ním, ale z touhy poslouchat Boha, který nám to přikazuje:

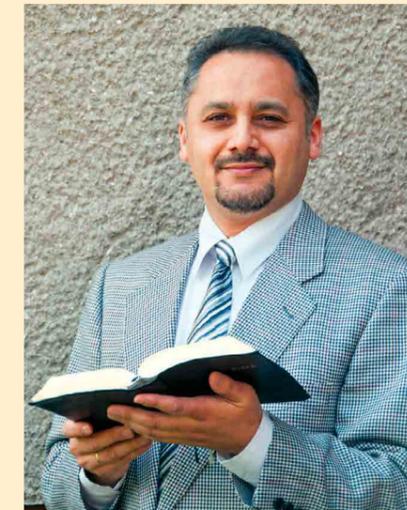
„**Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřízujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch**“ (Žd 13, 17).

Boží řád, jako v manželství, tak i ve sboru vyžaduje, aby někdo vedl a druhý se tomu podřídil a poslouchal. Dnes nám to zní skoro jako: Vždyť nejsme sekta. Ano, nejsme, ale pokud ve sboru chceme mít zdravé vztahy, pokud chceme, aby náš sbor byl zdravý, nejde to bez respektu ke staršovstvu. Nejde to bez podřízení a poslušnosti. Jinými slovy se říká - nejde to bez pokory.

Vedoucí mají odpovědnost za sbor a sami jsou vybízeni, aby „**se starali o Boží stádecko z donucení, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem**“ (1P5, 3–4).

Jak slyšíte, Bůh vyžaduje, aby vedoucí nebyli a ani se nechovali jako diktátoři, ale nastavili dobrý příklad. Na to my ostatní máme odpovědět. Jak? Kritikou, neochotou a tvrdohlavostí? NE!

Máme odpovědět poslušností a podřízením. Dnes to vypadá, že to, co nejvíce chybí v církvi v dnešní době, je **POKORA**. Jsme schopni Bibli v ruce praštit do vedoucí-

ho, jsme schopní mít 10 důvodů k nelibosti vůči autoritě, je to ale Boží vůle?

Čiňme pokání, jestliže jsme si nevážili vedoucích ve sboru.

Čiňme pokání, když jsme reagovali na napomenutí vedoucích hádkou, kritikou a velkou pýchou. Toto není Boží cesta ke zdraví, ale je to ďáblova cesta do duchovní nemoci.

Čiňme pokání, když jako vedoucí jsme nebyli odvážní, nedrželi Boží standard a nezasáhli včas. Prosme o pokoru, respekt mezi námi – tak vypadá konkrétně Boží požehnaní ve sboru. Chceme zdravý sbor? Chceme zdravé vztahy? Základ je duchovní vedení, které bdí nad stádem, které se modlí, které chrání stádo a které je příkladem zbožnosti.

Nick Lica, kazatel, BJB Karlovy Vary

Skúsenosti

Ako študent som chodil na mládež do jedného zboru v Severnej Morave, kde ma moji rodičia zverili do duchovnej starostlivosti. Po čase sa niektorí z mládežníkov oženili a povyďavali. Zostal nás niekoľko takých „sirôt“ bez vedenia. V jednu nedelu nás pastor zavolať do kancelárie. Tam sme si spoločne upresnili najvhodnejší čas pre ďalšie stretávanie mládeže, základný program a rozdelenie úloh. Jedného pastor určil za vedúceho, druhého za športového referenta, a tak až do posledného, pričom s vedúcim udržiaval pravidelné kontakty. Po istom čase prišiel medzi nás nový chlapec. Volal sa Jarek. Dlhú dobu sme sa však z neho netešili, pretože nám začal klásť rôzne otázky, neraz i ťažké a niekedy aj protirečivé tomu, čo sa na mládeži hovorilo. To sa nám nepáčilo. Po určitom čase sa však rozhodol pre Pána Ježíša a stal sa aktívnym

spolupracovníkom. Schádzali sme sa v počte tak asi 8 – 15 mladých. Po ukončení štúdia a vojenskej základnej služby som sa oženil a s manželkou sme sa presídlili za prácou do Banskej Štiavnice. Raz som vo Zvolene stretol Jarka vo vojenskej uniforme. Tam slúžil. Okrem iného mi povedal, že po prestávaní v Ostrave sa v novom bydlisku stal vedúcim mládeže, ktorá fungovala tak, že každých 10 mladých malo svojho vedúceho a Jarek bol vedúcim piatich takýchto „desiatnikov“. Viedol teda päťdesiatlennú mládež, čo bolo pre mňa dovedty niečo nepredstavitelné. V týchto zboroch sa o nich starali schopní a dobre pripravení pastori. Ja som býval na mieste, kde kazateľ dochádzal asi raz za mesiac a prežili sme aj niekoľko výmen kazateľov, čo nepôsobilo priaznivo na našu situáciu. Skoro vždy v čase výmeny, v období, keď sme boli bez kazateľa, sa udiali nejaké nepríjemné udalosti. Niektorí sa oddelili alebo odišli od nás. Téma o „zmocňujúcom vodcovstve“ ma priviedla k hlbšiemu zamysleniu

Strípky z historie „křtěnců“ v Čechách

Při studiu dějin naší Jednoty se mi dostal do rukou „Almanach Bratrské jednoty Chelčického na Vinohradech“, který byl napsán v roce 1935 při oslavách padesátiletého jubilea trvání „Pražského sboru Bratrské jednoty Chelčického“. Almanach začíná dějinným nástinem, který byl (podle záhlaví almanachu) přejet z časopisu „Posel pokoje“ z roku 1894. Budu citovat dva odstavce, které mne nesmírně zaujaly:

„Vyzáduje to jistého namáhání, aby se člověk v české historii o křesťanství a víře pokřtěných dočetl. Spisovatelé starší i novější doby neradi píší o něm, co se tiše vyvíjí, ale tím více píší o věcech, které do oka padnou...“ a dále „První stopy o křesťanství u víře pokřtěných v českých dějinách jsou v **Bulle papeže Innocence IV.**, kterou vydal brzy po svém příchodu do **Lyonu dne 19. srpna 1244**“. „Roku 1257 prosil král Přemysl Otakar II. papeže za pomoc proti kacířům v jeho českých zemích, kteří znovu křtí ty, kteří již po katolicku jednou byli pokřtěni.“ Začala jsem hledat v historických pramenech zmínky o výše uvedených událostech. A opravdu si to vyzáдалo určitého „namáhání“, abych našla například zmínku o výše uvedené bule papeže Innocence IV. v nějakých dalších dokumentech. Takovou zmínku jsem našla až ve „Vlastenském slovníku historickém“ od Jakuba Malého z roku 1877. Kdo byl Jakub Malý? Celým jménem **Jakub Josef Dominik Malý** byl český národní buditel a novinář, autor publikací z oboru historie a literatury. Vystudoval na Karlově universitě filosofii a práva, seznámil se s mnoha tehdejšími vlastenci (Tyl, Čelakovský, Hanka, Palacký, Jungmann). Patřil k nejpłodnějším českým spisovatelům své doby. Byl neobyčejně vzdělaný a rozhledem převyšoval většinu svých současníků. Z jeho rozsáhlého díla stojí nejvýše Národní české pohádky a pověsti, paměti Vzpomínky a úvahy starého vlastence, rozsáhlé dějiny národního obrození Naše znovuzrození, jakož i populární Dějepis národu českého pro čtenáře každého stavu (Wikipedie). V jeho Vlastenském slovníku najdeme pod heslem „kacířství“ následující: „**Kacířství**. Slovo kacíř, pocházející od sekty Katarů a znamenající člověka od učení obecné církve se uchylujícího, bylo v středověku nadávkou nejpotupnější, pročez staří Čechové tak rozhodně je od sebe zamítali a proti němu se zpouzeli. Do Čech nalezla přístupu rozličná učení kacířská již dvě stě let před vystoupením Husa, i šířila se dosti značně, jakkoliv o tom domácí zprávy jsou jen velmi sporé. Svědectví o tom vydává bule papeže **Innocentia IV.**, kterou **19. srpna 1244** vydal k arcibiskupům, biskupům a jiným prelátům **uherským**, a v nížto žaloval, že v zemích českých kacířská nepravost takové nabyla síly, že popuzuje již k boji proti matce církvi netoliko lid obecný, ale i velmože a pány, a v té nešlechtnosti, že volila sobě jakéhosi arcikacíře i za papeže, a měla ho i s učeníky jeho u velikém množství v úctě, jedem jeho učení se napájejíc; pročez, aby duchamorný neduh ten nezmáhal se dále, vynesl klatbu na toho arcikacíře, kterého Čechové nazývali papežem, a na učeníky jeho i na přívržence a ochránce obojího pohlaví, a přikazoval prelátům uherským netoliko rozhlásiti ji, ale přičiniti se také pomoci krále svého, aby kacířové ti skutečně potrestáni byli. A r. **1257 král Přemysl Otakar II. přinucen se viděl žádati papeže Alexandra IV. o pomoc proti kacířům v zemi své**, kterou papež udělil mu tím, že jmenoval dva minority Brněnské, Bartoloměje a Lamberta Němce, za první nám dle jména známé inkvizitory v Čechách. Jakého způsobu kacířů tuto mluví, z něho nevyšvitá, avšak domnění Palackého s dobrým důvodem k tomu se nese, že se tu vyrozumívají Valdenští, toho času silně po Evropě rozšíření, s nimiž Čechové i v pozdější době mnoho se stýkali. Mezi žalobami pak, jimiž kanovník Vyšehradský Fridrich ze Šumberka stíhal u papeže Jana XXII. posledního biskupa Pražského Jana z Dražic (1301—43), byla jedna z hlavních, že podporoval **k.** v Čechách. Teprv prý k opětovanému doléhání krále Jana dal jisté osoby z **k.** nařknuté postaviti před inkvizitory, z nichž čtrnáct bylo za zjevné kacíře uznáno a světským úřadům ku potrestání odevzdáno, mezi nimiž byl jeden, Richard lékař, jenž i kacířskou knihu byl sepsal. Biskup však

a úředníci jeho zjevným násilím zmocnili se lidí těchto a propustili je na svobodu, k veliké prý krále Jana (Lucemburského) nevoli a hlasitému obyvatelstva Pražského reptání, které aspoň toho lékaře upálena míti chtělo. Ba což více, on i zbavil inkvizitory úřadu jejich, a tak prý zjednal **k.** v Čechách úplnou svobodu. Zprávu o tom, ač zveličenou, podávají též Hájek a Dubravius, dle kterých oněch čtrnáct kacířů skutečně bylo upáleno. V té věci však souvěký svědek Fridrich z Šumberka ovšem více viny zasluhuje. K bližšímu naznačení kacířů těch uvádí žalobný spis řečeného kanovníka, že pokládají přísahu za hříh, že se zpovídají též osobám světským a **připouštějí druhý křest**. Jest prý jich takové množství, že mají svého arcibiskupa a sedm biskupů, z nichž každému 300 těch kacířů jest podřízeno. K slyšení kázání svých biskupů scházejí prý se nočního času v jeskyních, kde potom shasivše světla ohavné neplechy páší. Co na těchto žalobách bylo pravdy a co zveličujícího přídavku, na ten čas rozhodnouti nelze. Že asi mnoho bylo nadsazováno, vysvitá již z toho, že biskup Jan, muž vysoce vzdělaný, nazýval těch čtrnáct kacířů, které na svobodu propustil, dobrými lidmi (*bonos viros*); i dovedl se biskup ze vsí viny jemu přičítané dokonale vyvésti. I v těchto kacířích spatřuje Palacký Valdenské. Že pak se nepodařilo vykořeniti v Čechách toto **k.** během XIV. století, o tom svědčí horlení arcibiskupů proti němu na synodách, i přísný mandát Karla IV., vydaný 18. září 1376.“

Tolik tedy Malého vlastenský slovník. Není to ovšem jediný zdroj. O některých z těchto událostí se dozvídáme také i ze „Zbraslavské kroniky“, která například potvrzuje, že biskup Jan z Dražic držel ochrannou ruku na těmito kacíři: „... vinil tam totiž biskupa z neposlušnosti projevené Apoštolské stolici, z hájení kacířů, jako i ze špatnosti svatokupectví. Ještě z četných jiných provinění ho obviňoval.“ (Papežská bula Regesta III. č. 441 ze dne 1. dubna 1318. (Zbraslavská kronika, zpráva Petra Žitavského v II. kn., kap. IV.) Jaroslav Kadlec v „Přehledu českých církevních dějin“ píše: „z doby krále Přemysla Otakara II. máme první zřejmější zprávy o kacířství dotýkající se českých zemí. Proto není překvapením, že král z vlastního popudu a s úspěchem proti nim vystoupil. Papež Alexandr IV. vyslovil mu listem 17. dubna 1257 uznání a na jeho prosbu ustanovil minority Bartoloměje a Lamberta za inkvizitory s úkolem vyhladit heresi v „některých krajích království a panství krále českého...“

A ještě bych citovala z díla Václava Chaloupeckého „Jan IV. z Dražic“ několik vět.

„Na počátku vlády Jana Lucemburského objevují se v Čechách **noví** kacíři... Od církve liší se pojetím praktického křesťanství i dogmaty. Neuznávají církevních svátostí, křest nemluvnat od katolických kněží

pokládají za neplatný a křtí znovu...“ „Papežové Innocenc IV., Alexander IV. a Kliment IV. sami starali se, aby šířícímu se kacířství učiněna byla přítrž.“

I když se jedná o životopis posledního biskupa pražského, Václava Chaloupecký zde zmiňuje i polemiku Palackého a Tomka, cituje také výše zmíněné události ze Zbraslavské kroniky a ze žaloby „Šumberka“ a uvádí slova Prof. PhDr. Jaroslava Golla, že „ve století XIV. byli v Čechách také kacíři, kteří Valdenskými nebyli“. Žel, nepíše zde o nich nic bližšího.

Podle svědectví nejrůznějších kronik, listin a jiných dokumentů můžeme říci, že již v polovině 13. století byli na území Čech lidé, kteří se odkláníli od katolické církve, drželi se v otázkách víry Písma svatého, především pokud jde o otázky svátostí, zpovědi, přísah a křtů dětí. I když v této době ještě neexistoval český překlad celé Bible, existovaly zlmokové překlady a tzv. glosy. A zvěst o významu křtu na vyznání víry mohli do Čech přinést i lidé, kteří utkali

před pronásledováním inkvizicí z Francie, Rakouska a Německých zemí. Víme například, že roku 1244 přišli do Čech první skupinky Albigenkých, což mělo jisté souvislost s jejich pronásledováním a pádem poslední katarské pevnosti Montségur. Již před nimi ovšem do Čech přišli valdenští. Jak píše Malcolm Lambert, profesor středověké historie na univerzitě v Bristolu, v knize „Středověká hereze“, ve 13. století podniklo valdenství ze své základny v říši pozoruhodnou expanzi, když vycestovalo s vlnami německých kolonizátorů do Čech a do zemí ještě dále na východ. Tito lidé pak vytvořili hustou síť vztahů a přátelských kontaktů zejména na vesnicích, ale stejně tak ve městech, v Praze, Hradci Králové, Českých Budějovicích, Jindřichově Hradci, Prachaticích“. Prof. ThDr. Amadeo Molnár v knize „Valdenští“ píše: „V průběhu 13. století a ještě i ve 14. století pronikali němečtí kolonisté do některých krajů Čech a Moravy. Vlastní kolonizaci svěřovali domácí čeští páni takzvaným lokátorům. Jejich povinností bylo vybudovat během stanovené lhůty novou osadu. Záleželo jim tedy na tom, aby získali pro pracný a neodkladný úkol dostatečný počet kolonů. V některých případech byl patrně už jen tento postup vhodnou příležitostí pro valdenské selské pracovníky.“ Mohli bychom v této souvislosti hovořit i o Lyonském koncilu a jeho důsledcích pro Čechy (olomoucký biskup Bruno ze Schauenburgu jako nepostradatelný rádce Přemysla Otakara II. a jeho inkviziční snahy).

Pro úplnost je nutné ještě zmínit, že v roce 1339 se objevila na Moravě v blízkosti Olomouce početná skupina tzv. „bratří apoštolských“, kteří také uznávali křest na vyznání víry. Proto byl ustanoven v olomoucké diecézi inkvizitor, jehož úkolem bylo „aby kacířstvo, jimž říkali opět „Valdenští“ bylo vykořeněno. Již za krále Jana a císaře Karla tato sekta nalezla na této zemi takového rozšíření a v této době měla tolik stoupenců, že arcibiskup pražský v listě biskupovi olomouckému z roku 1381 vyjádřil obavu, že nebude možné je vykořenit.“

V době husitských válek se zdá, jakoby stopy křtěnců u nás vymizely. Asi se nezúčastnili husitských bojů, a tak zůstali nepovšimnuti. Mohli bychom v této souvislosti hovořit o založení Jednoty Českých bratří v roce 1467, která se z počátku držela toho, aby ti, kteří uvěřili a k ní přistupovali, byli pokřtěni na vyznání víry a odstoupili od křtu nemluvnat. Nebyl však důležitý jen křest, ale také předchozí osobní obrácení. **Představený utrakvistické konsistoře Pražské M. Václav Koranda v listopadu 1478** se vyjádřil o Českých bratřích, jejichž byl velkým odpůrcem takto: „Jest sekta bratří či pakhardů velmi potupná, křest a jiné svátosti zavádějící... Neboť tihle znovu křtí jednotlivce, kteří k nim přistupují...“ Křest na vyznání víry přestal v Jednotě českých bratří **po sjezdu konaném r. 1491 v Brandyse nad Orlicí**, jak potvrzuje dopis z r. 1494 od bratra Jana Černého, zvaného Niger, doktora lékařství z Litomyšle.

Domnívám se, že zde můžeme skončit naši pouť za historií „křtěnců“, tedy bratří a sester, kteří i za útlaku, pronásledování, s nasazením života drželi se novozákonního příkazu „**kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen**“. Pro své okolí byli kacíři, odpadlíci od pravé víry. Pro nás mohou být příkladem věrnosti a víry. Nepokládáme je za naše přímé předchůdce, nepokládáme je ani za přímé předchůdce anabaptistů, jak je známe z Evropy 16. století. Pro mne osobně, jak jsem uvedla již na začátku tohoto článku, jsou důkazem toho, že Bůh měl vždy i v našem národě své věrné následovníky, že Bůh jednal s našim národem, a naději, že má pro nás mnohé požehnání.

Slávka Švehlová

Použitá literatura:

MALÝ, Jakub. *Vlastenský slovník historický*. 1877. Praha: Rohlíček a Sievers, 1877. ISBN v. z. LAMBERT, Malcolm. *Středověká hereze*. 2000. Praha: Argo, 2000. Historické myšlení. ISBN 80-7203-291-7. MOLNÁR, Amadeo. *Valdenští: evropský rozměr jejich vzdoru*. Praha: Ústřední církevní nakladatelství, 1973. ISBN 80-7017-384-X. KADLEC, Jaroslav. *Přehled českých církevních dějin*. Praha. CHALOUPECKÝ, Václav. *Jan IV. z Dražic*, Praha. *Snazila jsem se – i za pomoci pražského arcibiskupství – uvesti u nás křest. Doposud jsem našla o ní zmínku pouze ve výše uvedeném „Almanachu“ a „Vlastenském slovníku“. Mám přislíbenou pomoc arcibiskupství, pokud se podaří bulu najít, určitě budu informovat.*

Boli sme pri Pramenei

V októbri 2017 som sa spolu s ďalšími 200 sestrami zúčastnila konferencie Ženou podľa Božieho srdca. Prvá „sieťacká“ konferencia bola organizovaná pred pätnástimi rokmi, hoci v niektoré roky konferencia nebola presne po roku od predošlej. Konferenciu organizujú ženy z viacerých denominácií, dnes fungujúcimi pod hlavičkou OZ Abigail, a preto je aj paleta účastníčok široká. Prednáškami nás sprevádzali rečníci ako Danka Hanesová, Zoltán Mátyus, Kim Shepperson, Ester Jankovičová, Zuzka Polohová a mnohí ďalší. Názvom konferencie bolo slovné spojenie „Pri Pramene“ s dôrazom na to, že Pán Ježiš je živou vodou, ktorá nás môže a chce občerstviť kdekolvek a kedykoľvek. Diabol síce nastražil pasce, klamstvá, ktoré nás chcú od tohto Prameňa odvieť, ale je tu pre nás východisko, ako sa píše v Žalme 16, 8: „Stále si staviam Hospodina pred seba, keď mi je po pravici, nesklátim sa.“

Lýdia Podobná

Ako sa priblížiť k tínedžerom?

Tréningové centrum Kompas už roky spolupracuje s lokálnymi cirkevnými zbormi na celom Slovensku. Cieľom je podporiť ich mládežnícku službu, inšpirovať a trénovať ľudí, ktorí majú Bohom zlomené srdce pre mladú generáciu.

Tínedžeri. Kde sa pohybujú (ak sa vôbec pohybujú)? Čo robia? Čo majú radi? Ak sa chceme k tínedžerom priblížiť, potrebujeme trochu preniknúť do ich sveta, spoznať ich kultúru a naučiť sa hovoriť ich jazykom. Jeden z komunikačných kanálov

Fusion začal v Čechách, odkiaľ sa rozšíril na Slovensko, Ukrajinu, do Poľska, Slovinska, Rumunska, Estónska a Lotyšska. Na Slovensku máme momentálne 4 Fusion spevokoly v 4 rôznych cirkvách: CB Banská Bystrica, BJB Viera Bratislava, KZ Bratislava Rača a ECAV Obišovce.

Okrem pravidelných týždenných nácvikov organizujeme v lete **tábory**, kde hľadáme a skúšame rôzne možnosti, ako oslovit čo najväčšie množstvo mladých v rámci svojich

možností. V lete 2017 sme po prvýkrát spojili hudbu so športom (Fusion BB) a tiež sme po prvýkrát robili denný tábor na jednom z bratislavských sídlisk (Fusion Rača). Spoločná téma bola „som videný“. Vychádzali sme z toho, že chceme byť videní, a aj preto dávame svoje fotky na sociálne siete. Na druhej strane sa bojíme byť videní takí, akí skutočne sme. Jedine Boh nás vidí úplne takých, akí naozaj sme, a jedine On nás miluje dokonale a bez podmienok. Cesta k Nemu je Ježiš. Sme vďační za každého tínedžera, za každý začiatok hľadania Pravdy a túžbu spoznávať to, na čo nám „pán google“ nevie odpovedať.

Pre tínedžerov je veľmi dôležité, aby zažili niečo spoločne, a vo veľkom. Inak povedané, čím viac ľudí na jednom mieste, tým lepšie! Aj preto sme sa rozhodli usporiadať **festival** pre všetky existujúce Fusiony na Slovensku! Vo februári (2-4) 2018 to bude náš druhý ročník. Dvojdnový festival vyplnený koncertmi jednotlivých spevokolov, hudobnými a ďalšími seminármi, hlavnou témou, ktorá má byť výzvou k prekonávaniu prekážok, ako aj výzvou k rozhodnutiu sa pre Krista!

Festival je otvorený aj záujemcom o Fusion, ktorí by sa chceli dozvedieť o tejto službe viac. Istotne je lepšie raz vidieť ako stokrát počuť. Ak Vás táto informácia zaujala, prosíme, kontaktuje koordinátora akcie, Davida Kostlána (david.kostlan@tckompas.sk) a sledujte nás na FB stránke Fusion Slovensko.

Zuzana Polohová a Darina Malá

je aj hudba. O tom svedčí aj tá skutočnosť, že takmer každého mladého človeka dnes vidíme so slúchadlami počúvajúc čosi. **Fusion** je spevokol, ktorý ponúka mladým hudbu. Dáva im možnosť nielen spievať, ale aj skúsiť hrať na rôzne hudobné nástroje a objavovať, v čom sú, či nie sú obdarovaní. Hlavným cieľom tejto služby je sprostredkovať žijúceho Krista skrze vzťahy, ktoré sa prirodzene vytvárajú vo Fusion komunite.

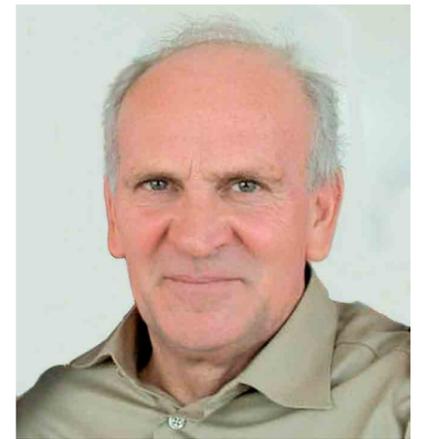
Slovenský bratský spevokol

Raz, po jednom vystúpení skupiny Matuzalem, prišiel za nami jeden poslucháč a povedal: „Viete, čo má obrovskú silu vo vašej službe? Keď na pódium vyjdú štyria muži, zrelí kresťania, a všetci spievajú a hovoria o Božej láske.“

A teraz si predstavte, že na pódium vyjde štyridsať mužov spevokolu s názvom Slovenský bratský spevokol, ktorý vznikol na pôde Apoštolskej cirkvi na Slovensku. Aby som sa dozvedel o nich čo najviac, pozval som si do štúdia troch jej členov. Dirigenta a zakladajúceho člena Janka Lacha z Biskupíc, známeho speváka Jožka Gaboviča, o ktorom sme už v Rozsievачi písali, a za mladú generáciu Dalibora Ludviga.

Spevokol s názvom Slovenský bratský spevokol vznikol tak, že v roku 1976 sa stretlo asi osem mužov s dobrými hlasmi a s veľkou túžbou spievať kresťanské piesne, ktoré by zneli nielen pre ich vlastné potešenie, ale aby nimi mohli oslavovať Boha a prinášať ľuďom evanjelium. Skupina hneď od začiatku priťahovala ostatných nadaných mužov ako magnet. Navyše sa k nim začali pridávať nielen speváci, ale aj inštrumentalisti a postupom času začali s nimi spievať aj ich deti, a tak sa rozrástli do veľkého mužského spevokolu. Keďže to všetko sa dialo za totality, dávali si za cieľ aj zjednocovať kresťanov v zboroch AC duchovnou piesňou. Stretávali sa vo všetkých ich zboroch na Slovensku a neskôr ich pozývali aj do iných spoločností. Také veľké teleso sa nedalo utajiť, vždy priťahovalo záujem aj cudzích ľudí, preto spievanie začali využívať na evanjelizačné koncerty. Pri pohľade späť si uvedomili, že dohromady sa v spevokole vystriedalo viac ako osemdesiat mužov, vystupovali viac ako 270-krát. Okrem Slovenska boli v Maďarsku, Rumunsku, Srbsku, Taliansku, Nemecku, Švédsku a v Česku. No najviac im poslúžili niekoľkočlenné sústreďenia v Slovinsku. Prečo ich pozývali práve do Slovinska? Ich jedna sestra z košického zboru sa vydala za Slovincu, ktorý veľmi tužil po oživení jeho

domáceho zboru v Slovinsku. Preto pozval spevokol niekoľkokrát, aby sa mohli rekreovať, kúpať v mori, a tak načerpať aj fyzickú silu. Potom, po večeroch chodili po celej krajine, slúžili svojou hrivnou na mnohých miestach a Božie požehnanie bolo s nimi. Keď boli v Slovinsku, tak dostali pozvanie aj do Talianska. Po celodennej túre prišli do pozývajúceho zboru, kde im domáci bratia prichystali čerstvý chliebik s jemne nakrájanou šunkou prosciutto, čo ešte vtedy u nás neexistovalo. A keďže boli veľmi vyhladnutí, tak všetko zo stolov veľmi rýchlo zmizlo. O chvíľku však začali na stôl nosiť postupne ďalších päť chodov. Nechýbali špagety s omáčkou, kurčatá a rôzne dezerty. Slabší jedinci to postupne vzdávali a ostalo len pár „statočných“, aby neurazili hostiteľov.

A po tom všetkom mali ísť ešte aj spievať. Nezabudnuteľné zážitky mali aj z cesty po Rumunsku, konkrétne, keď boli pozvaní do zboru v Peregu Mare. S miestnymi sa dohodli, že koncert bude večer o 20. hodine. Bolo to síce len 7 km, ale domáci povedali, že tou cestou autobus neprejde, a poradili im cestu asi o desať kilometrov dlhšiu. Podľa mapy si vypočítali, ako dlho im môže

asi cesta trvať. No nepočítali s tým, že aj tá lepšia cesta bola taká, že autobus miestami išiel tak pomaly, že kto vystúpil a išiel peši, autobus predbehol. Na miesto prišli s trojhodinovým meškaním. Báli sa, že už ich nikto čakať nebude. Keď prichádzali ku kultúrnemu domu, už z diaľky videli rozsvietené okná a počuli radosťný spev čakajúcich ľudí na koncert. Nikomu nevadilo, že ten sa skončil o jednej hodine v noci. Všetci sa spokojní a šťastní rozchádzali do svojich domovov.

Krásne na tomto spevokole je to, že slúžia spolu tí, čo boli pri jeho založení pred štyridsiatimi rokmi, a spolu s nimi mladá nová nadšená generácia, akoby držiac za ruky svojich niekedy už ustávajúcích starších bratov. A to všetko preto, aby neprestávalo byť oslávené Božie meno.

Viac o tomto spevokole, aj s ich piesňami, si môžete vypočuť v archíve Rádia 7 v relácii RETROklub:

<http://www.radio7.sk/archiv/retroklub>

Pripravil: Slávo Král

Juraj Stanko

Spisovateľ a kazateľ, zakladateľ sborů i sboru v Miloslavově, kde dožil svůj život Juraj Stanko, spatřil světlo světa v chudé slovenské rodině v Maďarsku v Bekeš Čabě dne 20. září 1882. Odešel ke svému Pánu dne 22. května 1966.

Jeho rodina pocházela z potomků osidlenců, kteří přišli do Dolní země, tedy do Maďarska v 17. století v době silného náboženského útlaku evangeliků na Slovensku. V osmi letech mu zemřel otec a o šest let později mu zemřela i maminka. O osiřelého čtrnáctiletého chlapce se starala jeho babička.

Ta ovšem sotva stačila obstarat nejskromnější obživu pro chlapce a pro sebe. Nebylo ani pomýšlení, aby mladý Juraj pokračoval po skončení základní školy ve studiích. Již od chlapeckých let rád pozoroval práci zedníků, vyučil se tedy zednickému řemeslu.

Měl však nesmírnou touhu po vědomostech. S mladistvým zápalem se pouští do čtení knih a téměř všechen volný čas věnuje sebevzdělávání.

Čte každou dobrou knihu, ke které se dostane, a to nejen ve slovenštině, ale také v češtině a maďarštině. Seznamuje se s lidmi, kteří mu vydávají svědectví o Ježíši Kristu. Juraj Stanko začíná velmi pozorně číst Bibli. Roku 1904 byl ve svých 22 letech v Bekeš Čabě pokřtěn a připojil se k baptistickému sboru.

V roce 1905 byl zvolen za laického kazatele v Bekeš Čabě. Navštěvoval mnohá místa a založil několik sborů například Mokra, Medeš, Kysáč a Číd. Dva roky pracoval také jako evangelista v Petrovci-Báčkě, v bývalé Jugoslávii.

Věnoval se také literární práci. V lednu 1905 založil časopis Dobrý pastier, v roce 1910 založil časopis Sionský hlásník, v roce 1914 Rozsěvač s přílohou Besiedka pro děti a ta Besiedka trvala donedávna.

Po skončení první světové války a po vytvoření Československé republiky se s rodinou vrací na Slovensko. Tento jeho čin byl později příkladem jiným slovenským rodinám, které ho následovaly. Těmto rodinám pomáhal jako funkcionář Kolonizačního úřadu v Bratislavě při vyřizování přidělu na hospodářské usedlosti. Sám se s rodinou usadil na Miloslavově u Bratislavy, na Žitném ostrově. Následně se vytvořily další vesnice Alžbětín Dvor, 2 kilometry od Miloslavova, Hvězdoslavov a Květoslavov.

Do těchto vesnic se stěhovaly i české rodiny, které přišly ponejvíce z Volyně a z Polska, z Maďarska, z Jugoslávie. Juraj Stanko zde založil baptistický sbor, postavil zde modlitebnu a další modlitebnu postavil v Košicích.

Od roku 1920 byl evangelistou bratislavského baptistického sboru. Založil sbor v Čučmě na Slovensku. V letech 1921 - 1940 byl kazatelem v Miloslavově.

Od roku 1940 jako důchodce se plně věnuje činnosti spisovatelské, zejména píše články do Rozsěvače, který sám založil ještě v Maďarsku, těsně před vypuknutím první světové války. Během války Rozsěvač nevycházel.

Hlavní knihy napsal v letech 1921 - Nesvornost, 1922 - Sibirský úskok, 1924 - Listy Strýka Betanského, 1937 - Zázrak, v r. 1944 - Nikodémovo Čítanie, 1946 - Betlemský Pastieri, 1947 - Otroutvo a Sloboda.

Rozhlasové hry vysílané bratislavským rozhlasem:

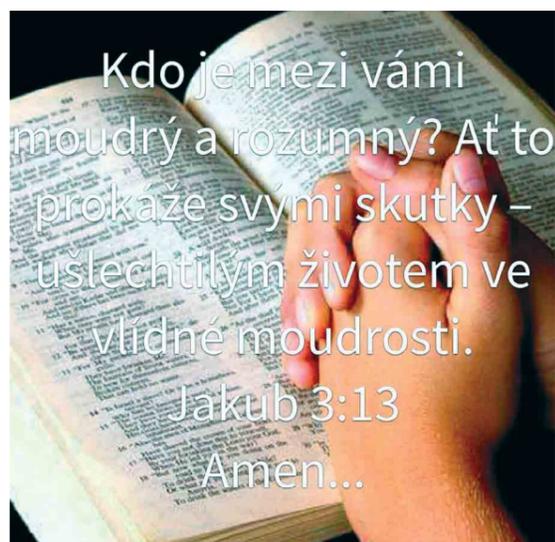
1942: „Nesvornost,“ 1943: „Tekla,“ 1944: „Július Caesar.“

Časopisy: V lednu 1905 Dobrý pastier. Roku 1910: Sionský hlásník.

Přátelil se s překladatelem slovenské Bible Roháčkem a hodně mi o něm vyprávěl. Bratra Juraje Stanko a jeho velice milou a hodnou manželku jsem dobře znal a měl je velice rád. Oba mi byli jako rodiče.

Když jsem přišel do Miloslavova jako kazatel, bydlel jsem v jejich rodině. Svěřoval se mi jako „zpovědníkovi“ s věcmi, které snad nikomu jinému nesvěřil a ani já se s tím nikomu nesvěřím.

Vlastimil Pospíšil

Čo je viac?

„Som viac kresťanom ako baptistom,“ zaznelo z úst nemenovaného brata.

Položil som mu otázku: „Čo je viac, všeobecné vyznanie, alebo osobná viera?“

Pred druhou svetovou vojnou boli členovia baptistického hnutia jednoduchí bratia, bez vyššieho všeobecného vzdelania. Niektorí kazatelia nemali ani maturitu, boli však obetaví, skromní, láskaví vyznávači evanjelia a znalci Písma. Hnutie baptistov nemalo žiadnu ústavu, riadili sa len biblickými zásadami, a predsa zbory rástli. Ústavu BJB si vynútil až komunistický štát. Zámerom štátu nebolo posilnenie zborotvornej práce, ale politická kontrola. Po páde totality sa ústava prepracovala. Nevie, do akej miery je motivujúca pre rozvoj členstva. Nevie, koľkí poznajú jej text a riadia sa ním.

V minulosti baptistov považovali za sektárov. Pamätám si, ako som v mladosti ťažko niesol toto hanebné označenie. Od detstva mi rodičia čítali z Biblie a učili ma naspamäť verše. Otec mi vysvetľoval, ako mám porozumieť nášmu kongregačnému usporiadaniu zborov. Aj keď som vedel, že viera v Krista je osobná a neprenosná, že sám sa musím k Ježišovi priznať a prijať Ho za svojho osobného Spasiteľa, stále som váhal. Vedomosti samy o sebe sú nedostatočné, musí prísť osobné pokánie a viera v Spasiteľa Ježiša Krista musí byť potvrdená krstom.

Možno niekoho trápi, že baptisti nie sú cirkvou s veľkým „C“, že nemáme centrálny biskupský úrad, len ústredie s poradenskými kompetenciami. Možno nás trápi, podobne ako v Starom zákone trápilo Izraelitov, že všetci okolo mali kráľa, a oni len prorokov, a preto žiadali Samuela, aby im ustanovil kráľa (Sam 8, 5 – 9). Samuel sa vyžaloval Bohu, že ho nechcú. „Nie teba nechcú, (hovoriť Hospodin), ale mňa nechcú!“ Aj najvýznamnejšia ustanovenia bez horlivého nasledovania, obetavosti, priameho prístupu k Ježišovi ostane bezzubá a planá. Organizácia, nie organizmus.

V ateistickom štáte nám študentom nahovárali, že náboženstvo je len inštitúciou pre zaostalých. Z marxizmu-leninizmu sme museli povinne skladať skúšky. Vtľkali nám do hláv, že ak sa chceme úspešne zaradiť do spoločnosti, nestačí len odborná zdatnosť, ale predovšetkým stranícka legitimitácia. Opluvali nás, ale nezlomili! Práca v „doraste“ bola spontánna, inšpirovaná Duchom Svätým. Odbor mládeže chýbal v našej ústave, práca s mládežou bola ilegálna. Napriek tejto skutočnosti

viedli sme s dorastencami súkromné rozhovory a utvrdzovali ich vo viere. Organizovali sme rôzne podujatia a mimo zboru aj obľúbené letné tábory. Práca s mládežou nebola jednoduchá, nevykonávali sme ju bez obáv. Pán Ježiš sa však k nej priznal a ochránil nás. V tom čase nebola žiadna vyhliadka na politickú zmenu, všetko bolo tak mocensky, beznádejne zabetónované. Napriek tomu sme verili, že Boh je mocnejší ako ŠTB. Boh nám staval pred oči vzory našich uväznených kazateľov a bratov. Posilňovali nás ich modlitby a vizionárstvo našich predchodcov, ktorých väznili, upaľovali, vypovedali z vlasti. Ich vernosť a obetavosť bola pre nás vzorom a povzbudením. Biblia aj pre nás bola základom slobody svedomia a vyznania viery. Dnes, v modernej dobe máme neprehľadné množstvo literatúry. Informácie a udalosti vo svete sa šíria rýchlosťou svetla, často nevieme, čo z toho je pravda, čo konšpirácia, čo lož. Množstvo proklamovaných dôrazov a rozličnosť biblických (nebiblických) výkladov rozbíja jednotu cirkvi a tlmí kresťanskú lásku, odovzdanosť a vernosť jedinému nášmu Pánovi a Kráľovi Ježišovi Kristovi. Čo je viac?

Juraj Hovorka

Duchovný dom je spoločné dielo

Mám pocit, že sa vo všeobecnosti málo zaujímate o našu identitu a málo vieme, aké boli počiatky našich zborov, aký dôraz kládli členovia na svoje vyznanie viery. Možno len matne vieme, ako sa pred druhou svetovou vojnou formovalo naše baptistické hnutie, ako sa v našej zemi zhromažďovali skupinky zanietých hľadáčov Pravdy.

Boli to jednoduchí ľudia. Pozorne počúvali zvest evanjelia o smrti a vzkriesení Pána Ježiša Krista. Na znak svojej viery sa dávali pokrstiť ponorením do vody. Krst ponorením bol pre nich vyznávateľským aktom, pečaťou viery. Krstu však neprisudzovali žiadnu magickú moc. Krst a jeho spôsob vykonávania, vyznávajú a odovzdanosť Pánovi Ježišovi Kristovi, to všetko traumatizovalo tzv. „veľké“ cirkvi. Baptisti znášali od nich veľkú nepriazeň, brutálnu potupu. Nielen pre krst, ale tiež pre iný spôsob života.

Narodil som sa do baptistickej rodiny. Moja matka pochádzala z lodžského zboru, kde bol kazateľom jej starý otec Karel Ondra. Môj otec sa narodil v Zelove, v obci pobeľohorských exulantov.

Náš rodokmeň siaha až do sedemnásteho storočia. Posledný záznam v rodnom liste môjho predka bol Fridrichov Hradec. Moji starí rodičia, potomkovia pobeľohorských ekzulantov, sa v skupine českých baptistov v roku 1925 vrátili na Moravu do Víkřovic. V nasledujúcom roku v máji som sa vo Víkřoviciach narodil. Keď som mal šesť mesiacov, presťahovala sa naša rodina do bratislavského zboru, kde bol môj otec zvolený za kazateľa. Bývali sme v zborovom dome na Vysokej ulici 27. Uvádzam to preto, aby som zdôraznil, že aj keď som nebol pokrstený ako batola, od malička som žil v prostredí baptistického zboru a nasával baptizmus s materským mliekom. Zbor som vnímal ako svoju rozšírenú rodinu. Prostredie zboru sa mi vrylo hlboko do pamäti. S nevšednou úctou som vnímal každého člena, najmä staručkého zakladateľa zboru ujka Nitnausa. Učiteľku v nedeľnej besiedke Lýdiu Miksovú som považoval za anjela poslaného z neba. Dodnes vidím jej bielu usmievavú tvár a jej nežný ku mne sa pri-

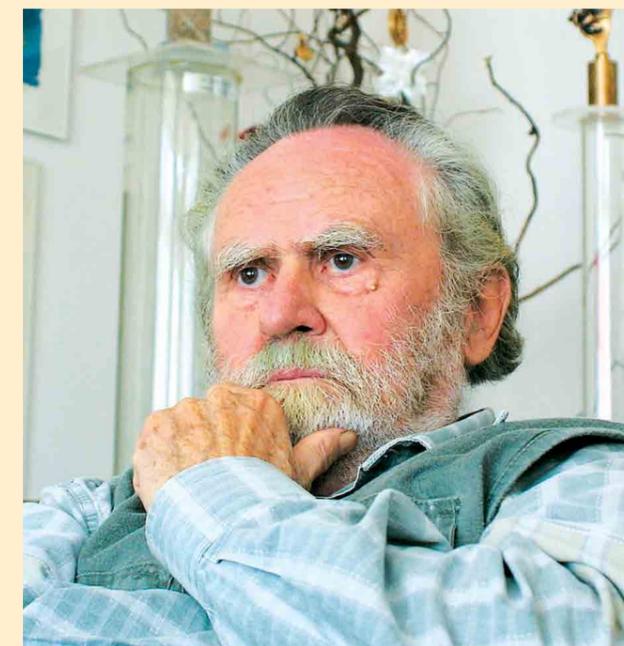
keď máme taký veľký oblak svedkov okolo seba, zložme každé bremeno a ľahko obkľučujúci hriech, a tak s trpezlivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod.“ Áno, takto má viera v praktickom živote vyzerať. Bez našich predchodcov, bez našich bratov a sestier v Kristu, bez spoločného budovania zboru, by sme len vrávali. Apoštol Peter nás povzbudzuje: „I vy sami sa ako živé kamene budujte

v duchovný dom...“ Falošná je naša predstava, že za nás všetko urobí Boh. Johann Gerhard Oncken

prízvukuje: „Každý baptista misionárom.“ Stavba domu nie je dielom len jedného človeka. Staviteľ ho sám nepostaví. Každá ruka je potrebná. Tá, ktorá čakanom pripravuje základ, tá, ktorá podáva tehlu, ktorá mieša maltu, aj tá, ktorá buduje krov. Pri stavbe domu nemôžeme používať dvojaký meter, ani dvojaké plány. Architektúra má svoj sloh, neznáša cudzie prvky, prístavby, nesúrodé okná a pridané priečky. Obdivujem gotické stavby, majestátnu „diamantovú“ klenbu, vypínajúcu sa na štíhlych kamenných stĺpoch. Takáto stavba povznáša ducha a inšpiruje k meditácii. No hnevajú ma gýčové sošky, lacné, pomalované artefakty. Blahodarne na mňa pôsobia tiché majestátnosť stavby, ale to je všetko. Citím sa tam malý a osamelý, lebo veľkolepé klenby vyvolávajú pocit, že Boh je príliš vysoko.

Zbor - duchovný dom je spoločné dielo všetkých členov zboru, ktorého architektom je sám Ježiš Kristus. V nepodstatných veciach vyznávame slobodu svedomia, ale v podstatných, v styčných bodoch vytvárame jednotu.

Juraj Hovorka

Modlitba za vládní představitele

Modlitbou se věci mění. Mohu dokonce „přenášet hory“ (Mk 11, 23-24).

Modlitba je tak důležitá, že sám Ježíš byl ukázněný v její pravidelnosti: Modlil se časné ráno před východem slunce (Mk 1, 35). Nyní je jeho nejpřednějším „zaměstnáním“ přimlouvati se za nás v modlitbě (Ř 8, 34).

Modlitba nás mění. Mění naši vůli: „Ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26, 39). Odstraňuje náš hřích („odpusť nám naše viny“), naše neodpuštění („jako my odpouštíme jiným“), náš sklon k hříchům („neuved nás v pokušení“) a útoky proti nám („zbav nás od zlého“) – Mt 6, 12–13.

Modlitba mění svět okolo nás. Přenáší vůli z nebe na zemi (Mt 6, 10). Pohybuje andělskými mocnostmi a tím mění dějiny (Da 9, 20–23; Zj 8, 2–5). Může dokonce zastavit pohyb slunce (Joz 10, 11–13).

Jsmo povoláni modlit se za všechny lidi, zvláště však za vládní představitele a lidi v postavení s autoritou: „**Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímly, díkůvzdání za všechny lidi, za vládcy a za všechny, kteří mají v rukou moc ...**“ (1 Tm 2, 1–2). Je to jedna ze strategických priorit.

Není zrovna možné modlit se jednotlivě za každého člověka na světě. Jistě se budeme chtít modlit za ty, kteří mají největší vliv na další lidi. Modlíme-li se za vládní představitele, pak se tím – pokud jde o účinek – modlíme za všechny lidi, žijící v jejich zemi nebo sloužící v jejich organizaci.

Kdo má dnes ve světě největší vliv a autoritu? Především asi Donald Trump. A co takhle americký viceprezident Pence? – Nebo Portugalec Guterres, generální tajemník OSN? Či papež František? Anebo ruský Putin, čínský Si Tin-pching, v Německu Merkelová? – Nebo představitelé kterékoli země, kde žijete vy? V Izraeli máme ministerského předsedu Netanjahu, klíčové vládní představitele jako Beneta (český přepis podle Wikipedie) nebo Lapida a také jeruzalémského starostu Barkata.

Jen si představte, jak může celý svět změnit dokonce i taková nepatrná čtvrtrohodinová investice každodenní soustředěné, vírou naplněné modlitby za klíčové lidi ve vládě, v oblasti podnikání, v náboženství a médiích! Modlete se za ty, kteří utvářejí miněni ostatních.

Naše modlitby mohou ovlivnit jejich rozhodnutí.

Klíč k modlitbě za tyto lidi najdeme v **Příslavích 21, 1**: „**Královo srdce je v Hospodinových rukou jako vodní tok; nakloní je, kam se mu zlíbí.**“ Podle našich modliteb může Bůh ovlivnit vládní představitele, a ti pak zas ovlivní lidi kolem sebe.

Přijměte mé povzbuzení a vyberte si malý počet klíčových představitelů, za které se pak budete denně cílevědomě modlit. Bůh je bude naklánět, obracet, ohýbat, povede je k správným rozhodnutím a přinutí je jednat podle Jeho vůle, i kdyby sami nechápali proč. Je to velice účinná taktika, jak měnit náš svět k lepšímu.

Ašer Intrater

„A toto je dúfanlivosť, ktorú máme v Ňom, že za čokoľvek prosíme podľa Jeho vôle, počuje nás. A keď vieme, že nás počuje, o čokoľvek prosíme, vieme aj to, že nám splnil prosby, ktorými sme Ho prosili“ (1 Jána 5, 14–15).

Slabému slabým

My ľudia sme vo svojej náklonnosti k hriechu „nevyspytateľne hriechní“. Zvody a prehry v pokušeníach nevieme jasne vyhodnocovať. Použijem jeden z mnohých príkladov: Hriech smilstva stojí jednoznačne pod Božím súdom, určite aj v našom vedomí a v našom vyhodnocovaní. Avšak podobný skrytý hriech žiadostivého pohľadu, ktorý iní nespozorujú, nevieme, ba domnievam sa, ani nepotrebuje patrične vyhodnotiť. Týmto chcem povedať, že v nejednom úlisnom, neprehľadnom prehratom pokušení zostávame ľuďmi, a nezaobideme sa, ani sa neposunieme k obnove, bez moci Božieho milosrdenstva. No ale človek, „ktorý stojí“, sa niekedy prejavuje, akoby Božie milosrdenstvo už tak veľmi nepotreboval, alebo určite menej ako ten, koho ide napomenúť. Skupinka „lepších“ si rada prisvojí isté privilégiá. Ale nemá to tak byť. Pre každého z nás je vždy aktuálna Božia výstraha: „...a daj si pozor, aby si aj ty nepadol do pokušenia.“ Zdvihnutý Boží prst sa tendenčne prehlíada.

Stať sa slabými slabému je v každom prípade náročnejšie pre člena elitnej skupiny. To je zrejme dôvod, prečo apoštol Pavol na adresu silnejších zdôrazňuje: „**My, silní, povinní sme teda znášať slabosti nevládných, a nie v sebe mať záľubu**“ (R 15, 1). Povinnosť, nie v zmysle blahosklonnej nadradenosti, ale pre spoločné dobro zboru. Povinnosť služby predznamenananej **znášanlivosťou** je unikátnou pomocou proti samolúbosti a povyšeneckému zatáraníu sa slúžiacemu. ...Prijímajme sa navzájom, ako to urobil s nami Pán Ježíš Kristus.

J. Stupka

Zprávy ze Žatce

Matuzalem v Žatci

Píše se rok 2002. Místa Městského divadla v Žatci se plní. Přítomní se těší na hudební vystoupení křesťanské skupiny Matuzalem. Nadšení v hledišti i na pódiu během koncertu je nakažlivé....

Píše se rok 2017. Místa v aule Zemědělské školy v Žatci se plní. Stejně jako v roce 2002, tak i v červnu roku 2017 se přítomní na vystoupení křesťanské hudební skupiny Matuzalem moc těší. Nastala po patnácti letech nějaká změna? Na „Matuzalemovicích“ není znát, jen snad navíc nějaká ta šedina. Slova písní nás, posluchače, dojmají, povzbuzují a napomínají. Věříme každému zpívanému i doprovodnému slovu, protože bratři z Matuzalema texty písní prožili a pak napsali. Po dvou koncertech si navzájem slibujeme, že další pozvání do Žatce platí. Dá-li Pán Bůh, tak určitě dříve než za dalších patnáct let.

Změna kazatele

Říká se, že sbor bez kazatele je jako stádo oveček bez pastýře. Když nám br. kazatel Radek Pospíšil oznámil, že přijal nabídku libereckého sboru stát se tam kazatelem, nebudu daleko od pravdy, když řeknu,

tedy napíši, že se nám doma (u Vimpelových) zatmělo. Sbor je před významným obdobím stavby nové modlitebny a nemít kazatele jsme si vůbec neuměli představit. Nastal modlitební zápas mnohých členů sboru o záraz, o dar kazatele pro náš sbor. Hledání kazatele pro velký sbor, a ještě

k tomu s vidinou stavby modlitebny, je nesnadný úkol. Mnoho oslovených bratří odmítlo, a my v Žatci čekali, koho nám Pán Bůh pošle. A poslal, nečekané až ze Slovenska. Na oslovení stát se kazatelem v Žatci odpověděl kladně br. Stanislav Baláž. Jsme Pánu Bohu vděční, že nás nenechal dlouho bez duchovního pastýře.

Jsmo vděční i Balážovým za jejich ochotu a odvahu jít do služby do Žatce, do jiné země (i když bratrské). S rodinou Pospíšilových jsme se loučili v červenci se slibem vzájemné modlitební podpory. Děkujeme br. Radkovi za práci, kterou pro náš sbor od r. 2011 dělal.

70. výročí založení sboru BJB v Žatci

Je 70 let hodně nebo málo? V životě člověka je to dost, ale v délce existence křesťanského sboru? Když církev je tu 2000 let? Tato otázka zazněla na začátku slavnostního shromáždění konaného dne 24. září 2017 právě u příležitosti připomínky vzniku sboru BJB v Žatci.

Celý slavnostní den probíhal v atmosféře vzpomínek a vděčnosti Pánu Bohu za to, že náš sbor celou dobou provázel, chránil a žehnal mu.

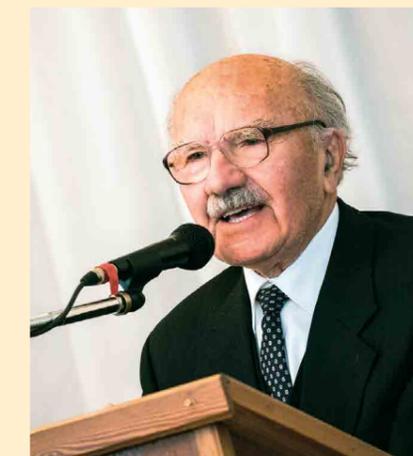
Z vystoupení pozvaných hostů (Pavel Coufal, Jan Pospíšil, Vlastimil Pospíšil, Jaroslav Hruža, Radek Pospíšil, aj.) jsme slyšeli povzbuzení a výzvu k vytrvalosti ve službě pro Pána Ježíše i druhým.

„**Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach?**“ (Ž 27, 1).

První část tohoto verše je napsaná na zdi v sále modlitebny. Vidíme ho a čteme po-

každé, když přijdeme do shromáždění. S vírou ho chceme vyznávat, a tak vykročit do dalších let sboru.

Díkůvzdání

Už jste si někdy zkoušeli napsat seznam věcí, za které máme Pánu Bohu děkovat? Zkuste to! V naší nedělní škole máme „mávátka“ – obrázky modlitebních předmětů připevněné na dřevěné tyčce. Na obrázcích jsou namalované různé předměty vděčnosti. Při modlitební chvíli si děti vezmou mávátka s obrázky a konkrétně se modlí a děkují za jídlo, kamarády, rodiče, babičku a dědečka, za paní doktorku, za možnost jezdit na výlety, za bratra kazatele, za možnost chodit do shromáždění, za Bibli, hračky, sluníčko, za prázdniny a některé se modlí a děkují i za školu. Věřím, že my, dospělí, bychom našli mnoho dalších věcí, za které bychom chtěli a měli děkovat dárci – Pánu Bohu. Slavnost Díkůvzdání je krásné shromáždění. Nejen tím, jak je vyzdobené, ale hlavně svým obsahem. Dne 8. října 2017 bylo Díkůvzdání v našem sboru o to slavnostnější, že se k nám s díkůvzdáním přidal vinohradský sbor. Oba dva sbory (žatecký i pražský) přispěly do bohatého programu. Kázáním Božího slova sloužili kazatelé Erik Poloha a Stanislav Baláz.

Po společném obědě ukázali pražští při prezentaci nám, žateckým, fotografie z akcí a z činnosti svého sboru. Bylo moc hezké se vzájemně poznávat, a tak se našel další předmět vděčnosti – za vzájemné obecenství bratří a sester.

Jiřina Vimpelová

Prvotina posvěcuje

Apoštol Pavol napísal do Ríma, že všetci ľudia zhréšili a nemajú Božiu slávu. Nebezpečenstvo hriechu pretrváva aj v novom roku. Pavol tiež píše, že potrebujeme veriť, lebo skrze vieru máme ospravedlnenie z hriechu.

V Izaiášovom prorocte sa dozvedáme, že prorok dostal od Hospodina jazyk učení, aby vedel ustáť obcerštvím slovom. Aj všetci Izraelovi synovia budú učením od Hospodina a budú mať hojnosť pokoja. Máme vedomosti, ale keď príde to dokonalé, naše čiastočné vedomosti budú zmarené.

Pán Ježiš pripomenul Židom túto pominuteľnosť: „Vaši otcovia jedli mannu na púšti a pomreli, avšak učení od Boha, keď to počuli a naučili sa, idú ku mne. Ja som ten živý chlieb, ktorý prišiel z neba. Keby niekto jedol z toho chleba, bude žiť naveky. Ja som vzkriesenie i život. Ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude.“

Naša viera v Pána Ježiša je prvým krokom na ceste spasenia. Lebo bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Kto verí, že Ježiš je Syn Boží, je víťaz nad svetom a vie sa chrániť pred zlým. Preto je potrebné hovoriť o moci Božieho slova. Naši kazatelia si spolu so staršovstvom plne uvedomujú potrebu rozprávať na zhromaždeniach o moci Božieho slova. Vedia, že prináša obcerštie pre každú dušu. Keby meradlom zdravého zboru bol nízky vek ľudí v zhromaždení, boli by sme medzi najlepšími.

Veď nedelňú besiedku navštevuje asi 70 detí. Ani vek, ani počet členov nie sú dôležité, lebo Božie slovo hovorí: „...nie silou, ani mocou, ale mojím Duchom, hovorí Hospodin zástupov.“ Dôležité je, aby zvest evanjelia účinkovala a motivovala k pozitívnym prejavom, ako sú privetivosť, láskavosť, ochota vypočuť a rozprávať sa alebo inak pomôcť.

Denne potrebujeme nadobúdať na ceste spasenia novú silu. Pán Boh prejavuje svoju dobrotu každému, kto sa utieka pod Jeho ochranu. Ak je prvotina svätá, potom je aj celé cesto posvätené. Proces posväcovania je vždy aktuálny.

Michal Barger

Vlastimil Pospíšil

Bratr kazatel ThMgr. Vlastimil Pospíšil se narodil dne 26. 12. 1931 v obci Šikavice-Faustynov u polského Zelova. Rodiče byli potomky českých exulantů z 18. století a byli členy zelovského sboru evangelické reformované církve. Vlastimil měl bratra Josefa. Druhá světová válka negativně ovlivnila Vlastimilovy možnosti vzdělání. Sotva začal školní docházku, uzavřeli Němci všechny druhy škol pro polské a české děti, a to na celou dobu trvání války. Rodiče byli nuceni učit děti sami. Po válce šel Vlastimil do polské školy, ale ještě v témže roce se Češi (a mezi nimi i Pospíšilovi) stěhovali domů, do vlasti svých předků, do Československé republiky. Pospíšilovi se usadili v Albeřicích na Žluticku. Rodiče se snažili, aby si obě děti doplnily vzdělání. Po splnění základní školní docházky navštěvoval Vlastimil nejprve zemědělskou školu a potom jedenáctiletku. Maturitu složil v roce 1958 při bohosloveckém studiu na Komenského evangelické fakultě. V roce 1947 prožil znovuzrození, 31. 6. 1949 byl pokřtěn na Žatecku br. kazatelem Vladislavem Marešem a stal se členem BJB v Žatci. V roce 1957 byl jako jediný uchazeč z řad BJB přijat ke studiu na Evangelickou bohosloveckou fakultu v Praze. Studium ukončil v roce 1962 a v témže roce byl povolán za kazatele v Miloslavově u Bratislavy (1. 10. 1962 - 31. 9. 1978) a ordinován ke službě předsedou BJB br. Václavem Tomešem. Během jeho působení v Miloslavově se zde oživila práce mládeže, byla obnovena činnost pěveckého sboru, začaly opět biblické hodiny, které se před tím delší dobu nekonaly. Byla rekonstruována modlitebna a postaven sborový dům. Po šestnácti letech Pánem požehnané práce následovalo půlroční působení v brněnském sboru BJB, kam dojížděl z Miloslavova (1978). V témže roce byl povolán do kazatelské služby pražského vinohradského sboru (31. 10. 1978 - 31. 10. 1988). Během jeho působení zde byla provedena největší rekonstrukce modlitebny - od roku 1915, kdy byla postavena. Zde prožil z deseti let osm let nesmírně náročné služby při rekonstrukci a přístavbě sborových budov. V roce 1988 odešel k lítosti většiny členů sboru do kazatelské služby sboru BJB v Chebu (31. 10. 1988 - 31. 3. 1996). Kromě kazatelského povolání pracoval Vlastimil i pro celou Jednotu. Řadu let byl členem historické komise, teologické komise, členem Evropské federace baptistické mládeže (1968 - 1969), dvě desetiletí přednášel církevní a biblickou historii na Dálkovém teologickém semináři BJB. V letech 1979 - 1990 byl odpovědným redaktorem Rozséváče a členem Ústřední rady starších v Československu. Po listopadové revoluci se stal posledním předsedou Bratrské jednoty Baptistů v Československu (1990 - 1993). V roce 1991 byl zvolen místopředsedou Ekumenické rady církví v Československu.

Po půl roce z této funkce ze zdravotních důvodů odstoupil. Podílel se na zpracování Dějin baptistických sborů v Čechách i na Slovensku „Nesli světlo evangelia“ a „100 let života víry“. Vydal také tři sbírky básní - „Květy víry“ (1993), „Pašije“ (1994) a „Květy naděje“ (1995). V roce 2001 vydal prózu na biblické téma „Ráchel“. V roce 2003 vydal knihu ke 200. výročí založení Zelova „Návrat domů“. V letech 1994 - 1995 byl členem VV pro ekumenické vztahy. Byl zástupcem šéfredaktora v redakční radě Rozséváče. Zde vydával rozličné články, zejména z oblasti historie. Dle potřeby sloužil slovem v různých sborech. Od roku 2003 byl členem komise duchovní služby. V Brně působil v Kostnické jednotě jako předseda místního odboru a tři období byl členem Ústředního výboru kostnické jednoty v Praze. V roce 1984 dostal čestné občanství města Temple ve státě Texas, USA. V roce 1996 odešel z aktivní sborové činnosti do důchodu a v témže roce se oženil s Vlastou Švejdomou, členkou brněnského sboru BJB. Vlasta Švejdomá je skvělá ilustrátorka, která doprovází svými kresbami desítky knih pro nejmenší čtenáře, od českých pohádek a říkadel přes slabikář pro prvňáčky, čítanky. Vlastimil byl velkou pomocí a oporou v manželčině rozsáhlé činnosti. Pomáhal při výstavách obrazů, přednáškách a besedách pro děti. Byl ochoten kolem této záslužné práce manželky zaříditi vše potřebné. Měl radost, že na všech místech mohli svědčit o Pánu Ježiši. Povzbuzoval svou velkou rodinu, pomáhal ochotně, kde bylo třeba.

Redakční rada Rozséváče

Rozloučení s Vlastimilem Pospíšilem

Zaměříme svou pozornost na Boží slovo. To jediné nám dává tu pravou útěchu a správný pohled na smysl našeho života i smrti. „Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo s pohledem upřeným na Ježiše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu. Proto usedl po pravici Božího trůnu“ (Žd 12, 1-2). Vzpomínáme na životní cestu br. kazatele Vlastimila Pospíšila, Božího služebníka a spolupracovníka, milého bratra, přítele, člověka, na němž byla vidět Boží láska. Život každého z nás můžeme přirovnat k cestě. V jedné z básní Vlastimil Pospíšil napsal, že naše cesta vede různým terénem. Není to vždy snadná procházka po vrcholcích hor, prozářená sluncem. Ta cesta někdy vede i údolními, úzkostmi a nejistotou. A přesto, my, křesťané, vyznáváme, že na té životní cestě

nejme sami. **Je to Kristova cesta. My jsme Mu svěřili svůj život a On jde s námi.**

Ale list Židům nemluví o chůzi. Mluví o běhu. Náš život je běh. Jsme jako běžci, kteří běží na závodní dráze. Jsme obklopeni obrovským a úžasným zástupem svědků. To jsou ti starozákonní svědkové víry v Boha. Muži a ženy, kteří věřili Bohu a Jeho Slovu, jeho slibům, v těžkých dobách. Vytrvali ve víře, ačkoli se sami nedočkali naplnění toho, co jim bylo slíbeno. Ti jsou jakoby okolo nás, na velkém stadionu tohoto světa a povzbuzují nás, kteří stále ještě běžíme. Běh, jak jistě víte, vyžaduje vynaložení velkého úsilí.

O co my usilujeme? **Usilujeme o hluboké a osobní poznání Boha. Usilujeme o to, abychom žili zbožný a čistý život. Usilujeme o to, abychom nesli dnešní společnosti jasně svědectví o živém Bohu. Běžíme k nebeskému cíli.** Ovšem, abychom vůbec byli schopni běžet, jsme vybízeni, abychom odhodili všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí. **Odhodme všechny tyto věci! Odhodme hřích.**

Náš život může skončit velmi rychle, nečekaně. Jsme na to připraveni? My přece chceme doběhnout vítězně až do cíle!

Hledme na Ježiše. On vede naši víru od začátku až do konce. Co vidíme, když na Něj hledíme? **Vidíme Ho na Golgatském kříži.** Tam kvácel, trpěl a umíral. Pro nás, za nás. Vzal na sebe náš hřích.

Vidíme Ježiše, toho ukřižovaného pro nás. On už je v cíli. On už usedl na trůnu a vládne. On nás předešel. Prošel bolestí a smrtí, potupením, ponížením. Nedbal na ně, protože viděl dál. **Pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž. Mysleme na cíl. Náš milý bratr Vlastimil Pospíšil žil s vědomím tohoto cíle, běžel k němu a už proběhl tou cílovou páskou. Je tam, kde nejsou slzy, pláč ani bolest. Raduje se uprostřed vítězné církve, se svým Pánem, tím Vítězným Beránkem.**

Ježiš nás **dovede až k vítěznému cíli.** On **chce**, abychom doběhli do cíle, abychom zvítězili, dostali vavřínový věnec vítězů a usedli spolu s Ním na trůnu, a pak už věčně žili v radosti a slávě nebeského království. **Vytrvejme v běhu.**

Pavel Coufal, předseda VV BJB ČR, kazatel sboru BJB Brno

Fotoaparát versus mobil

Asi nikto nedokáže povedať, kedy sa technický rozvoj zastaví. 20. storočie bolo obdobím úžasných vynálezov a nových technológií, ktoré nás niekedy priam fascinujú. V súčasnej dobe sú v popredí informačné technológie. Zastavme sa pri dvoch produktoch, s ktorými sa takmer všetci stretávame - fotoaparát a mobil. Momentálne kralujú digitálne fotoaparáty a tie kinofilmové putovali do skrine. Keď som začal pripravovať kurzy fotografovania, tak som netušil, kto má aký aparát, preto som sa snažil, aby obsah kurzov bol nápomocný pre najširší okruh užívateľov digitálnych fotoaparátov. Už vtedy som registroval, že u mnohých fotografujúcich začína víťaziť „chytý smartfón“... Ponuky od operátorov sú také lákavé, že sa to netýka len mladej generácie, ale takmer všetkých nás. Prečo? Telefón je oproti aparátu malý, ľahký, väčšinou nabitý a stále pripravený. Kde sú tie časy, keď prvé telefóny ledva zvládli urobiť malú fotku. Dnes má každý telefón hneď dva aparáty a pri dobrých svetelných podmienkach sú fotografie veľmi dobré.

V každom je kamera a všetko, čo odotíme alebo natočíme, hneď môžeme poslať svojim známym, alebo „zavesiť“ na sociálne siete. Prístup na internet umožňuje až neskutočné výhody. Môžeme kupovať, predávať, platiť a to som len na začiatku. Hrať sa či sledovať filmy alebo počúvať hudbu či správy o počasi, to je samozrejmé. To, že máme kalendár, kalkulačku, záznamník, mapy, hádam ani nemusím spomínať. Nespočetné množstvo užitočných aplikácií nám uľahčuje život. Napr. taká navigácia je neoceniteľná pri orientácii v neznámom prostredí a hlavne v noci. Je toho oveľa viac, čo sa skrýva v tom maličkom a ľahkom telefóne.

Napriek všetkým výhodám, ktoré telefón poskytuje, chcem ubezpečiť všetkých majiteľov digitálnych fotoaparátov, že kto chce serióznu fotografiu, určite siahne po aparáte. Aparát poskytuje komfort v nastavení rôznych možností aj pri zlých svetelných podmienkach, je pohotový a má v porovnaní s telefónom kvalitnú optiku potrebnú napr., ak chceme väčšie fotografie. Je vybavený väčším rozsahom objektívu a je odolnejší. Pokiaľ je vybavený aj hladáčikom, tak má pri fotení na slnku poriadne navrch voči akémukoľvek dokonalému chytrému smartfónu.

Toto bolo len veľmi stručné vymenovanie výhod a nevýhod dvoch zariadení. Obrovským plusom pre smartfóny je, že si môžeme nosiť so sebou vždy a všade BIBLIU! Ak máte vo svojom telefóne Bibliu, tak kedykoľvek si môžete prečítať vybraný text, môžete si vybrať verziu prekladu, a keď nechcete čítať, dá sa počúvať buď nahlas, alebo cez sluchátka. Nehovoriac o tom, že si môžete zadať plán čítania a pripomienkovač vás upozorní, že napr. dnes ste ešte nečítali. Veľmi užitočné je, keď nám každé ráno prichádza veršik na povzbudenie, a potom si ho môžeme aj viackrát za deň pripomenúť. So všetkým sa môžeme zdieľať s priateľmi. Ale tým nechcem povedať, aby sme odložili svoje Biblie na policičku. Štúdium Písma nenahradí žiadny telefón. *Najdôležitejšie je Bibliu vnímať srdcom.* Asi to najťažšie je nájsť si čas. Ja keď napr. na niekoho čakám, tak sa môžem začítať do ROZSIEVAČA, ktorý je veľmi dobre dostupný aj v telefóne.

V. Malý

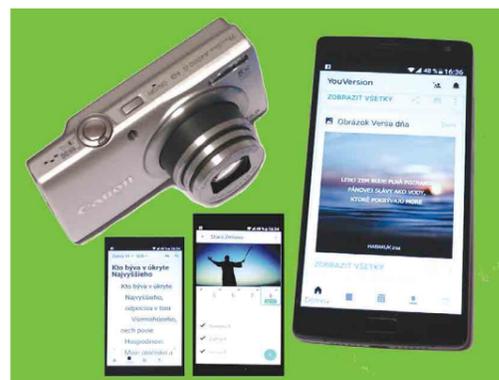
Príbeh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblií“

Připravili jsme rubriku s názvem: „Príbeh ve fotografii“. Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozséváče.

Těšíme se na vaše příspěvky!

Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Tri istoty,

ktoré mi dáva opatrovateľské povolanie.

Opatrovateľstvo – ako prácu aj službu – robím už dlho. Najprv opatrovanie mojich dvoch detí, neskôr pomoc, starostlivosť o moju mamku, po odchode ktorej nasledovali ďalší ľudia, ktorí potrebovali moju pomoc. Práci opatrovateľky sa v neziskovej organizácii Relevant venujem od začiatku činnosti jej opatrovateľskej služby, teda štvrtý rok.

V živote som prešla viacerými zamestnaniami a myslím si, že opatrovateľstvo bolo správnu voľbou. Rozhodnutie stať sa opatrovateľkou nelutujem, aj keď to už v mojom veku nie je jednoduché. Čo dobré mi dáva táto služba? Dobrý pocit a istotu, že robím niečo, čo kázal robiť Pán Ježiš; že hlavnú odmenu dostanem nie tu, ale vo večnosti; že ak pomáham tým, čo potrebujú pomoc, môj život má dobrý

a správny zmysel. Príslovia „Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva“ tu zažívam v praxi. Ak vytváram dobrú atmosféru, blízky mi ju vracia a tiež sa snaží, aby sme boli „v pohode“. Ak prejavím nesebeckosť, aj tú mi môj blízky vracia. Ak sa rozhodnem pre trpezlivosť, aj klient je trpezlivý, a nie nervózny. Ak vyberám slová a spôsoby, ktoré neublížia, ani starkí sa nesprávajú ako „slon v porceláne“.

Ak sa snažím byť usilovná a pracovitá, ako odozvu dostanem radosť a úsmev. Ak prejavím starším úctu, ktorú si zaslužia, cítia sa prijatí. Vedia, že majú hodnotu ako ľudia, že nie sú na okraji spoločnosti, aj keď už nemôžu pracovať.

Nie som dokonalá. Niekedy prídu aj dni zamračené, časový stres, veľa povinností, nervozita – a tu musí prísť na rad sebaovládanie a viac modlitieb o pomoc, silu a múdrosť zhora. Čím dlhšie sa venujem tejto službe, tým viac si uvedomujem, že konať dobre sa dá iba s Božou pomocou.

Viera Vernarecová

George MacDonald: Princezná a Curdie

„Ako to bolo s princeznou a Curdiem ďalej? To si necháme do ďalšej knihy.“

Týmito slovami sa končila kniha Princezná a Goblin. Po čase sa opäť stretávame s baníkom Curdiem, princeznou Irene a tajomnou starou dámou, ktorá ochraňuje kráľovstvo. Situácia sa však zmenila, už to nie sú krvilační goblini, ktorí si brúsia zuby na princeznú a kráľovstvo. Nebezpečenstvo prichádza od kráľových najbližších radcov, ktorí pre dosiahnutie svojich cieľov urobia čokoľvek, a tak sa Curdie v spoločnosti podivného stvorenia vydáva na nebezpečnú cestu, aby zachránil kráľov život a celé kráľovstvo.

Malý tučný doktor mu už pri dverách karafu vzal a nalial z nej plný pohár. Ovoňal víno, ale nechutnal ho. Potom sa nahol nad posteľ, zakričal kráľovi do ucha, silno mu fúkol do očí a poštipal ho do ramena. Kráľ sa napoly prebral zo spánku, doktor mu ihneď nadvihol hlavu a začal mu liať víno dolu hrdlom. Keď bol s podávaním „lieku“ hotový, nechal kráľovi padnúť hlavu na vankúš.

Hovorí sa, že George MacDonald počítal s tým, že deti budú pri jeho knihách vyrastať a v tomto prípade sa mu to podarilo. Dostávame príbeh, ale postavy už nie sú také čierno-biele ako v prvej časti a autor sa púšťa do čoraz hlbších komentárov. Výnimkou nie sú ani prvé kapitoly knihy, ktoré sú odrazovým mostíkom k deju a autor tu sprostredkuje svoj pohľad na bohatstvo, povinnosť, lásku a duchovný život.

Pekár si chytil odreté čelo a strašne nadával kameru, ktorý ho potkol. Vyhlasoval, že je to už tretíkrát za posledný mesiac, čo na ňom spadol a rozčuloval sa, ako môže kráľ do-

Otvorme dvere

Naše deti narábajú s počítačom zručnejšie ako my starší. A predsa sa pýtam: Ako im slúžiť, ako im načúvať, ako ich pastoračne viesť? Aké poslanstvo im odovzdať? Aké zásady? Ako vstúpiť do ich virtuálneho sveta naplneného Facebookmi, YouTubeom a ďalšími sociálnymi sieťami, ktoré zaplňujú ich svet a na iné nemajú čas. Zmes vizuálneho sveta ich pohlcuje a na načúvanie vnútorného hlasu im neostáva miesto.

Situácia v modernom svete je znepokojivá, bezbrehá. Otázka - prečo sme tu na svete, je zložitejšia ako v časoch útlaku a diskriminácie. Identita baptistov im nič nehovorí, štúdium Biblie je strata času. Mladých ľudí láka prosperita, dobré zamestnanie, silný a vzrušujúci zážitok, ľahko dostupná ponuka eufórie. Počítače prinášajú nové možnosti, nové atraktívne výzvy. Mobil je dôležitejší ako osobné stretnutie. Nuda je zaháňaná drogou a alkoholom. Biblia je zmes starodávnych príbehov. Vzkriesenie je mýtus. Viera v rozpore s vedou.

Toto všetko a ešte oveľa viac. Zlo, vraždy, znásilňovanie, terorizmus prehlušujú zvestované slovo evanjelia. Deti z veriacich rodín odchádzajú do sveta. Tradičné systémy zlyhávajú. Ako keby bolo všetko len o peniazoch a zážitku.

Musíme prezrieť múry nášho presvedčenia. Musíme otvoriť dvere, vpustiť čerstvý vzduch. Obnoviť lásku pre rozptýlených príchodiacich. Naša identita nestojí v prvom rade na organizácii, ale na tele Kristovom.

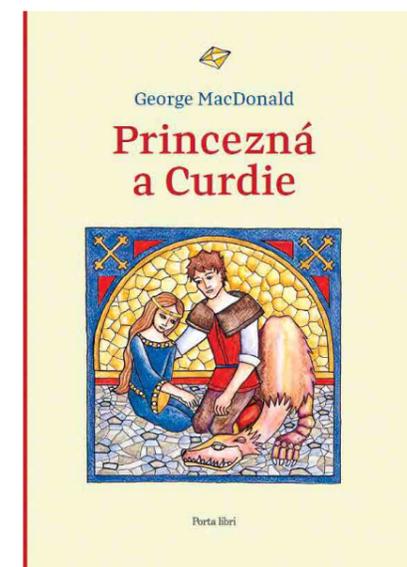
Juraj Hovorka

pustiť, aby takéto kamene vytrčali z hlavnej ulice Gwyntystormu! Čo je to za kráľa, čo sa nestará o hlavy svojich ľudí?!

Nečudoval by som sa, ak by ste mali chuť práve tieto pasáže preskočiť, ale v tom prípade kniha stratí to pravé jadro, ktoré je možno náročnejšie ako niektoré plytšie príbehy – nie nadarmo Oswald Chambers komentoval plytkosť svojej generácie práve tým, že mladí ľudia „nezvládajú“ čítať MacDonaldove knihy.

Neskôr sa dej rozbehne a prekvapí nielen vývojom, ale aj záverom, pri ktorom si dávate otázku, či to má byť prebudenie pre deti, alebo test pre dospelých.

Knihy nezaprie svoje korene v klasickej literatúre a preklad sa tomu prispôbuje, hoci v niektorých chvíľach pôsobí modernejšie, ako by sme od prekladu viktoriánskej angličtiny očakávali. Grafický dizajn knihy je podobný prvému dielu

a pribudlo aj niekoľko ilustrácií, čo ako rodič hodnotím pozitívne, nakoľko prvý diel bol na ilustrácie skúpy.

Knihy určite nie je pre každého. Ak chcete postmodernú literatúru, v ktorej postavy bojujú proti svojmu autorovi, alebo túžite po fantázii, ktorá má väčší register postáv ako telefónny zoznam, ste na nesprávnej adrese. Ak hľadáte pomerne jednoduchý príbeh, ktorý stále dýcha rozprávkovou vôňou a ste ochotní zahliť sa do uvažovania, našli ste, čo potrebujete. Princezná a Curdie

Autor: George MacDonald
Prekladateľ: Eva Baloghová
Pôvodný názov: The Princess and Curdie

Spracoval: Igor Čonka

Se starostmi je to jako s ptáky.
Nemůžeš zabránit tomu, aby ti létali nad hlavou, ale můžeš zabránit tomu, aby si ve tvých vlasech udělali hnízdo.

Myšlenka Martina Luthera

Témata příštích vydání Rozséváč/Rozsieváč 2018

Číslo 2 2018 – Služba založená na obdarovávaní - Slúžiť si navzájom duchovnými darmi Uzávierka 10. 12. 2017

Číslo 3 2018 – Vášnivá spiritualita - Prežívať Božiu prítomnosť a blízkosť Uzávierka 10. 1. 2018

Číslo 4 2018 – Veľká noc Uzávierka 10. 2. 2018

Číslo 5 2018 – Letnice Uzávierka 10. 3. 2018

Číslo 6 2018 – Evanjelizácia zameraná na potreby - Naplňovať potreby ľudí okolo nás Uzávierka 10. 4. 2018

MODLITBA

Vlastimil Pospíšil

*Pane, díky, že znáš mne zdaleka,
mé srdce se zlého neleká.
Svou skrýš v Tobě našel jsem.
Do náruče mne svojí vem.*

*Já v Tobě pokoj našel svůj,
jenom Ty, Pane, při mně stůj.
Nebojím se, nebojím,
můj Pán se mnou je, vím to, vím.*

*Vidím ruce Pána k sobě vystírat,
svůj víry zrak k nim upínat,
ony mne pevně uchopily,
bud' díky Tobě, Bože milý.*